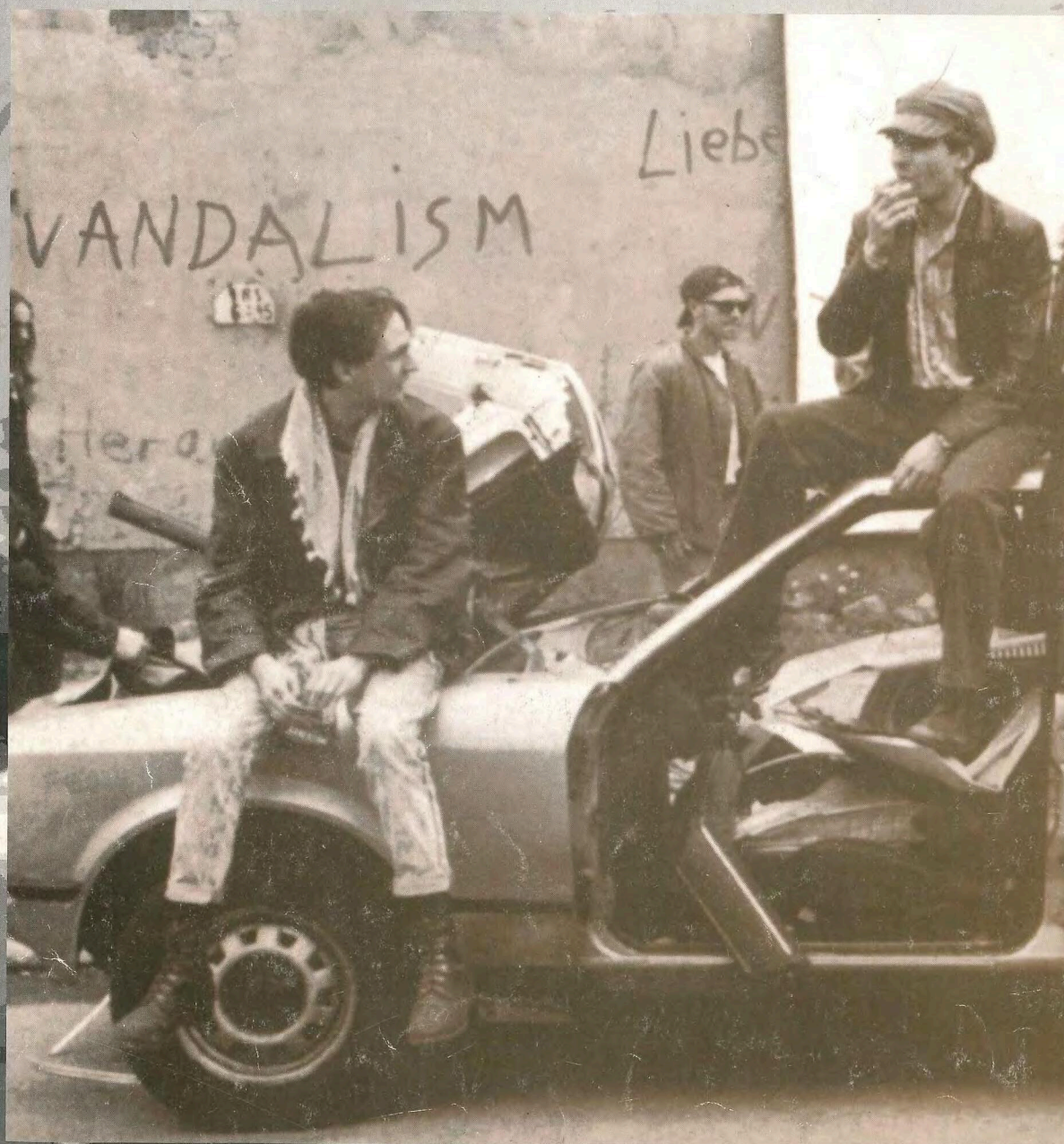

**ΣΤΟΥ ΒΡΕΓΜΕΝΟΥ ΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΔΕ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΝΕΡΟ
ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΑ Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ
ΤΟ ΣΚΟΙΝΙ ΔΕΝ ΤΟ ΦΟΒΑΤΑΙ**

**Η ΕΞΙΣΤÓΡΗΣΗ ΤΟΥ ΠΩΣ ΈΝΑ ΒΑΡΒΑΡΙΚΟ ΦΥΛΟ
ΞΑΝΑΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΓΙΑ ΠΛΑΚΑ
ΈΒΓΑΛΕ ΔΟΝΤΙΑ ΑΠΟ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ
ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΖΗΜΙΕΣ ΕΠΙΤΗΔΕΣ**

ΓΙΑΤΙ;

Τί πάει να πεί "γιατί;". Και γιατί δηλαδή θα πρέπει να υπάρχει ένα "γιατί"; Τέλος πάντων. Συζητούσαμε για το παρόν και το μέλλον μας σαν ομάδα, και έπεσε η ιδέα να κάνουμε μία έκδοση σαν αυτή. Στο κάτω κάτω, η εμπειρία μιας συνεχούς δουλειάς τριών χρόνων μπορεί να είναι χρήσιμη για όποιον ενδιαφέρεται για παρόμοια επιχειρήματα. Και η παράδοση των αντιστάσεων αυτής της πόλης πρέπει να αρχίσει να στηρίζεται στις επιθυμίες, τις απογοητεύσεις και τις ζαλάδες κι όχι στους μύθους, τα σύμβολα και την πόζα.

Εκ των υστέρων, δουλεύοντας αυτή την έκδοση, έδειξε χρήσιμη για εμάς τους ίδιους. Σίγουρα δεν υπάρχει ένας μόνος λόγος, μία μόνο απάντηση στο "γιατί;" που αφορά την κριτική σχέση μίας πολιτικής ομάδας με την ιστορία της. Απο την άλλη μεριά επειδή ούτε η μνήμη ούτε η αυτοκριτική είναι "της μόδας" θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε πως "μιλώντας για εμάς", για τα τρία αυτά χρόνια των απόγονων των βανδάλων, γινόμαστε άλλη μία φορά προκλητικοί. Πάντως δεν δίνουμε και πολλή σημασία σ' αυτό. Αυτά τα χρόνια τα έχουμε ευχαριστηθεί. Δεν ξέρουμε αν λένε το ίδιο και εκείνοι που πέρασαν απο αυτήν την ομάδα, και έφυγαν. Ωστόσο σε μεγάλο βαθμό η ιστορία αυτή έχει υπάρξει και δικιά τους.

Αλλά κοιτώντας προς τα πίσω, έτσι μονομιάς, δεν μας πιάνει καμμία νοσταλγία. Είναι μόνο η αρχή, έτσι το νοιώθουμε, που καλό είναι να την "θυμόμαστε", και καλύτερο είναι να την ξεπεράσουμε αξιοποιώντας τις εμπειρίες μας.

Ετσι όπως έσκασε απροειδοποίητα αυτό το κόλπο, έτσι φανταζόμαστε πως κάποια στιγμή, μπορεί και απροειδοποίητα, να τελειώσει. Το θέμα είναι τί θα έχουμε καταφέρει μέχρι τότε, και όχι μόνο με την "προσωπική" έννοια.

Κατά τα άλλα, ξέρουμε πως η δυνατότητα να είμαστε απειλητικοί βρίσκεται στις αιτίες μας. Και πως μνήμη είναι ένας τρόπος να προκαλούμε το μέλλον.

ΑΚΟΜΑ ΚΙ' ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΝΤΙΜΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ, ΘΑ ΤΙΣ ΕΦΕΥΡΟΥΜΕ. ©

Θυμάσαι την Αθήνα πριν τρία χρόνια;
Καλοκαίρι του '93. Οι μόνοι που το διασκέδαζαν ήταν οι ΜΑΤαδες στη συναυλία των Metallica.
Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι συνθήματα της χρυσής αυγής.
Η ιδιωτική τηλεόραση ήταν μόλις 3.5 χρονών και οι δημοσιογράφοι είχαν γίνει εντελώς σιχαμένοι.
Οι αλβανοί τσουβαλιάζονταν στις κλούβες, τί σύμπτωση, μια μέρα πριν πληρωθούν.
Το έθνος αγωνιούσε για το όνομα της Μακεδονίας.
Οι μαθητικές καταλήψεις είχαν καθιερωθεί σαν το μοναδικό μάθημα κορμού.
Οι τούρκοι δεν ήταν ακόμη το κυρίαρχο πρόβλημα της πατρίδας.
Ο Ανδρέας ζούσε ακόμη.
Ο πιο ακριβός καφές είχε τέσσερα κατοστάρικά.
Τα χοντροπάπουτσα ήταν εκτός μόδας.
Οι αφίσες κολλιούνταν μόνο στα Εξάρχεια.
Το ροκ στην Ελλάδα είχε αρχίσει να παίρνει διαστάσεις βιομηχανίας.
Τα rave ήταν γνωστά μόνο στους γύρω από το Faz ανθρώπους.
Αξιοπρεπής διαδήλωση στο κέντρο είχε να γίνει αιώνες...

Κάπου μεταξύ του "δεν πάει άλλο έτσι" και του "κάτι πρέπει να κάνουμε" μαζεύτηκαν το φθινόπωρο επτά άνθρωποι. Ηλικίες; Μεταξύ 17 και 33 χρόνων -πάρε και κατάλαβε...

- "Και τί να κάνουμε δηλαδή;"

- "Ξέρω γώ; Το πρόβλημα είναι πάντως πως δεν υπάρχει εμπιστοσύνη..."

- "Να τους φωνάξουμε όλους, να συζητήσουμε..."

- "Ποιούς όλους;"

- "Όλους. Κι' αυτούς, και τους άλλους..."

- "Ασε ρε συ... Δε γίνεται τίποτα έτσι..."

Χωρίς άλλες απαιτήσεις, με μόνη προϋπόθεση την εμπιστοσύνη στον άλλο φτιάχτηκαν τα προσκλητήρια. Ατομικά, χωρίς ιδεολογικά κριτήρια, με μόνη ελπίδα πως μια ή πέντε κουβέντες ανάμεσα σε ανθρώπους που δεν κρατάνε μαχαίρι ο ένας για τον άλλο "κάπου μπορεί να βγάλει"....

...Για να "κάνουμε κάτι"... Έτσι θολό και αόριστο όπως ακούγεται...

Τον Οκτώβρη λοιπόν του '93, μια Κυριακή μεσημέρι, μαζεύτηκαν 35 άνθρωποι, στο στέκι στο Περιστερί. (Ανεμομάζωμα θα πείς... Όχι ακριβώς..)

Όπως καλά ξέρεις, όταν η εισήγηση είναι "να γίνει κάτι", η συνέχεια είναι είτε η σιωπή είτε μια βροχή προτάσεων τελειώς άσχετων μεταξύ τους, με το ίδιο όμως αποτέλεσμα: το αδιέξοδο. Έτσι κι έγινε. Μετά τις πρώτες σιωπές και τις πρώτες προτάσεις, το γυρίσαμε στο τί δεν θέλουμε να κάνουμε. Αυτό ήταν πιο εύκολο, γιατί δεν είχαμε παρά να ξορκίσουμε όσα είχαμε βαρεθεί ή ό,τι μας την έδινε. Όχι αντικατασταλτικός-αγώνας-και-τελειώσε, όχι κατάρες στην αστυνομία και αιωνίως θύματα, όχι να κολλάμε με ό,τι παίζουν σαν επικαιρότητα τα μμε, όχι ευκαιριακή ενασχόληση με μια πληθώρα θεμάτων με αποτέλεσμα να μην ασχολιόμαστε σοβαρά με κανένα από αυτά.

Μετά ψάξαμε τον τρόπο δράσης. Κατά παράδοξο τρόπο οι τριανταπέντε μικροί νάνοι κατάφεραν να συνεννοηθούν και να καταλήξουν σε "κάτι" καταρχήν. Αποφασίσαμε να είμαστε μια ομάδα του δρόμου. Με προφανή σκοπό να γεμίσουν οι τοίχοι συνθήματα, οι κολώνες με αφίσες, ο ηλεκτρικός και τα σχολεία με φυλλάδια. Μας πήγαινε αυτό - μας είχε λείψει κιόλας...

Και τί θα λένε τα συνθήματα, οι αφίσες και τα φυλλάδια; Ξανάπεσαν στον αέρα ανάμεσα μας πάμπολλες ιδέες, σίγουρα περισσότερες από όσες μπορούσαμε να υλοποιήσουμε. Κανονική καταιγίδα ενθουσιασμού, απο μόνο το γεγονός πως (επιτέλους!) συζητάμε, ακούει ο ένας τον άλλο, και δεν πλακωνόμαστε...

Καταλήξαμε πως μας ενδιαφέρουν, λιγότερο ή περισσότερο, θέματα της εργασίας, των μ.μ.ε. και της ροκ βιομηχανίας.

-Εντάξει, αλλά πώς;

-Δεν είπαμε συστηματικά;

-Ναι, όχι να λέμε μιά εξυπνάδα και ύστερα να τα παρατάμε....

Επεσε η ιδέα να χωριστούμε σε υποομάδες - στη κάθε μιά ένα θέμα, στην κάθε μιά όσοι - όσες γουστάρουν να ψάξουν αυτό το θέμα. Δεν το είχαμε ξανακάνει αυτό, ούτε ξέραμε να έχει ξαναγίνει γενικά. Αλλά ακουγόταν σαν καλή ιδέα. Στο κάτω κάτω όταν είναι πιά λίγοι συζητάνε πιά καλά.

-Και τί θα γίνει -θα χωριστούμε στα τρία;

-Οχι! Μπορούμε να μαζευόμαστε μιά φορά τη βδομάδα όλοι μαζί, και κάθε υποομάδα να ενημερώνει τους υπόλοιπους τί έχει κάνει. Να ανταλλάσουμε γνώμες, να οργανώνουμε την κοινή δράση...
Καλό ακουγόταν κι' αυτό. Ευέλικο και ανοιχτό σε πρωτοβουλίες...

-Και πώς θα υπογράψουμε όσα βγάζουμε;

Κλασσικό θέμα συζήτησης. Σα να λες "ωραία όλα αυτά, αλλά πώς είπαμε το ονοματάκι σου χρυσό μου;" Και το όνομα -λέει η παράδοση- είναι η "ταυτότητα" σου. Όσα δεν δείχνουν τα έργα σου πρέπει -έτσι λέει αυτή η γαμημένη η παράδοση- να το δείχνει η υπογραφή σου. Περίεργο κόλλημα... και εντελώς "κλασσικά" για το "όνομα" πέφτουν συνήθως οι καυγάδες που έχουν αποφευχθεί στα υπόλοιπα.

Ευτυχώς, η μέθοδος μας δεν ήταν καθόλου κλασσική. Πάλι ξεκινήσαμε ανάποδα: τί δεν θέλουμε να "δείχνουμε", πώς δεν θέλουμε να λεγόμαστε. Αποκλείστηκαν πρώτα όλα όσα άρχιζαν από "επιτροπή", "πρωτοβουλία", "ομάδα", "συσπείρωση", "ένωση"...

Μετά αποκλείστηκαν όσα μας όριζαν ιδεολογικά, με οποιοδήποτε τρόπο.

Και μετά άρχισε η μαλακία. Ο,τι κατεβάζει η κούτρα του καθενός. Πολύ γέλιο. Κράτησε μιά μέρα, ύστερα άλλη μιά.... Κουρασμένοι και βαρεμένοι πια, το γυρίσαμε σε ήδη χρησιμοποιημένες υπογραφές. Έτσι καταλήξαμε στο "απόγονοι των βανδάλων", που μας έμεινε. (Καλό ήταν τελικά. Θυμίζει τους αγαπημένους μας βανδαλισμούς, με όλη την εμπειρία των απόγονων....)

-Και λεφτά;

-Τί λεφτά;

-Λεφτά. Πώς θα πληρώνουμε όλα όσα θα βγάζουμε; Χαρτί, τυπογραφεία, σπρέυ...

-Μόνοι μας.

-Το ξέρω, μόνοι μας. Αλλά πώς μόνοι μας;

Όχι συναυλίες, όχι πάρτυ χρηματοδότησης, όχι εμπόριο. Αυτοχρηματοδότηση δεν προπαγανδίζουμε;

-Ναβάλουμε εισφορά.

Και βάλαμε εισφορά. Δήλωσε καθένας και κάθεμια τί ποσό μπορούσε να βάζει κάθε μήνα, για έντεκα μήνες το χρόνο, ορίστηκε ένας ταμίας. Άλλος μπορούσε ένα χιλιάριο, άλλος πέντε, ανάλογα με το αν δούλευε ή όχι. Έτσι οι βάνδαλοι απέκτησαν ισολογισμό. Κι ευτυχώς, ποτέ μέχρι σήμερα δεν αναγκαστήκαμε να παραβιάσουμε την αυτοχρηματοδότηση, όπως την ορίσαμε εξαρχής.

Εν τω μεταξύ μέχρι να καταλήξουμε πώς θα οργανωθούμε, πλακωθήκαμε στην προπόνηση. Χωριστήκαμε σε παρέες με παπάκια ή μηχανές κι αναλάβαμε εργολαβία το σβήσιμο όλων των φασιστικών συνθημάτων από την Αθήνα. Αυτή η ωραία συνήθεια μας έμεινε κι αργότερα....

Αυτό το "πώς λειτουργούμε", μας έβγαλε την ψυχή. Τριανταπέντε άνθρωποι μεταξύ των οποίων κάποιοι (οι λιγότεροι...) με εντελώς διαφορετικές εμπειρίες συλλογικής δράσης αλλά χωρίς καμμία αξιολογημένη εμπειρία συστηματικής ενασχόλησης με συγκεκριμένα θέματα που δεν είναι σε κάποια ιδεολογική επικαιρότητα, να προσπαθούμε να βρούμε τη χρυσή τομή μεταξύ της αναλυτικής δουλειάς, της δράσης στο δρόμο, της παρέμβασης στην επικαιρότητα, του προσωπικού χρόνου και του φόβου να μην καταντήσουμε όμιλος διανοουμένων ή ξεροί πρακτικιστές της άμεσης δράσης.

Μεταξύ περιέργειας και θράσους καταλήξαμε σε ένα εβδομαδιαίο ραντεβού όλων, κάθε Κυριακή, όπου θα ενημερώνονταν όλοι για τη δουλειά των τριών υποομάδων. Αλλά όχι μόνο αυτό: στο κοινό ραντεβού θα μπορούσε να προτείνει ο καθένας και η καθεμιά θέματα εκτός υποομάδων, ό,τι θυμάται κι ό,τι χαίρεται, ό,τι γουστάρει κι ό,τι ενδιαφέρεται. Στο κοινό ραντεβού θα μπορούσαν να δημιουργούνται και καινούργιες υποομάδες, προσωρινές ή μόνιμες. Ενα είδος συν-έλευσης δηλαδή, με το πραγματικό περιεχόμενο αυτής της λέξης.

Απο την άλλη μεριά κάθε υποομάδα θα είχε το δικό της ξεχωριστό ραντεβού κάθε βδομάδα, όπου θα καθόριζε τους ρυθμούς και τους χρόνους της μόνης της. (Στην πορεία, αυτά όλα τροποποιήθηκαν ή άλλαξαν, με βάση την εμπειρία...)

Στη δράση στο δρόμο μας βοήθησε πολύ το γεγονός ότι κάποιοι από μας δούλευαν επαγγελματικά σε αφισοκολλήσεις και ήξεραν όλα τα σημεία της αθήνας που χρειάζεται να κολληθούν. Κάποιοι άλλοι δούλευαν στο

δρόμο σαν κούριερ κι έτσι είχαμε καθημερινά πλήρη εικόνα των τοίχων της πόλης. Τί κολλήθηκε πού, ποιά συνθήματα σβήστηκαν, ποιά σημεία φαίνονται πολύ και για καιρό κ.ο.κ.

Προσπαθήσαμε όλα να γίνονται από όλους και όλες. Καλή η πρόθεση, δύσκολη η εφαρμογή. Διαχωρισμοί ή συνήθειες μιας ζωής δεν ξεπερνιούνται με την καλή θέληση αλλά με τη σκληρή δουλειά. Να βαριέσαι να πας για σπρέϊ -αλλά αν δεν πας τα συνθήματα της χρυσής αυγής δεν θα σβηστούν μόνα τους. Γραφικές τέχνες ή-ξεραν λίγοι -αλλά λίγοι επίσης ενδιαφέρθηκαν να μάθουν. Όλοι ή σχεδόν όλοι είχαν κάποια προσωπικά ενδιαφέροντα αλλά ο πλούτος και η εμπειρία τους δεν διαχύθηκαν στην ομάδα όσο θα μπορούσε κι όσο θα θέλαμε. Άλλοι μίλαγαν πολύ, κι' άλλοι σώπαιναν περισσότερο. Έτσι αλλιώς, είναι διαδικασία αυτή η δουλειά κι όχι αρπαχτή. Είναι κάτι που εξελίσσεται διαρκώς...

Τις σκληρές αυτές συνθήκες λειτουργίας των απόγονων των βανδάλων, που ομόφωνα αλλά χωρίς προηγούμενη εμπειρία (χωρίς μέτρο δηλαδή) είχαμε αποφασίσει, κάποιοι δεν τις άντεξαν ή δεν τις πήγαιναν. Και μάλιστα σχετικά γρήγορα... Κι έφυγαν. Άλλοι έφυγαν για προσωπικούς λόγους ή γιατί βαρέθηκαν... (Ανθρώπινα και φυσιολογικά είναι αυτά....)

Μιά ουσιαστική παρένθεση χρειάζεται εδώ.

Αυτό που θα μας στενωχωρούσε και θα μας προσέβαλλε θα ήταν να την ψάχνουμε για "προσλήψεις". Οι βάνδαλοι δεν είμαστε (κι ούτε γίναμε ποτέ) κλασσική αναρχική, αντιεξουσιαστική ή άλλης ιδεολογίας πολιτική ομάδα. Πρώτα - πρώτα επειδή εξ' αρχής δεν φτιαχτήκαμε σαν ομάδα που έχει (ή πρέπει να έχει!) γνώμη επιπατός του επιστητό (ωραίο αυτό, ε:). Τα θέματα ενασχόλησης και δράσης ήταν πολύ συγκεκριμένα - το σημαντικότερο ωστόσο ήταν πώς πέρα από τα θέματα που απο κοινού αποφασίζαμε ότι θα δουλέψουμε, ο καθένας και η καθεμία ήταν απόλυτα ελεύθερος/η να δρά μαζί με οποιουσδήποτε άλλους, εκτός "βανδάλων". Αυτήν την ελευθερία, που δεν ήταν τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο απο την αναγνώριση πως ο κρίσιμος παράγοντας στην δράση είναι η επιθυμία, την κρατήσαμε πάντα σαν ένα πολύτιμο σημείο της εμπιστοσύνης του ενός απέναντι στον άλλο. Εμπιστοσύνη που κρίνεται όχι μόνο στις συμφωνίες αλλά κυρίως στις διαφωνίες. Εμπιστοσύνη που μετριέται όταν ο σύντροφός σου δρά ανεξάρτητα απο σένα, χωρίς να περνάει την δράση του απο την "έγκρισή" σου, κι' όταν ταυτόχρονα δέχεσαι να σε επηρεάζει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αυτή του η δράση, χωρίς να είναι τυποποιημένη σε μία και μόνο "υπογραφή" - την "υπογραφή σου"...

Μήπως αυτά τα πιά πάνω είναι απλά "ωραία λόγια"; Όχι: απο την αρχή ξεκαθαρίσαμε μεταξύ μας πως όποιοι συμμετείχαν σε καταλήψεις (σπιτιών, αλλά όχι μόνο) σε στέκια και σε ομάδες γειτονιάς θα είχαν κάθε δικαίωμα να βάσουν την δραστηριότητά τους εκεί πιά μπροστά απο τη συμμετοχή τους στους απόγονους των βανδάλων. Και πως όλοι οι υπόλοιποι/ες θα είχαμε την υποχρέωση να βάλουμε την συμπαράσταση σε τέτοιες μορφές συλλογικής δράσης πιά πάνω απο την τρέχουσα δραστηριότητα της ίδιας της ομάδας. Και αυτήν την αυτοδέσμευση την σεβαστήκαμε: όταν οι μπάτσοι μπήκαν στα κατειλημμένα σπίτια, στις 17/11/94, αποφασίσαμε να αναστείλουμε οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα μας, και για δύο μήνες κάναμε ό,τι περνούσε απο το χέρι μας για την υπεράσπιση αυτής της πρακτικής.

Ίσως λοιπόν επειδή απο την αρχή φτιάξαμε μία ομάδα συγκεκριμένης δράσης και όχι ένα μαντρί υπερφίαλων προθέσεων, ίσως επειδή η συμμετοχή του οποιουδήποτε στους απόγονους των βανδάλων δεν σήμαινε καθόλου την "εξαφάνισή" του απο άλλες συλλογικές απόπειρες, ίσως γι' αυτό οι απόγονοι των βανδάλων τραβούσαν το ενδιαφέρον κάθε πικραμένου... Όσοι δεν καταλάβαιναν έφτασαν να μας κατηγορούν (ή να υποψιάζονται) πως ο καϋμός μας ήταν να φτιάξουμε κύκλο "συμπαθούντων" ή "οπαδών". Προφανώς επειδή "εξ ιδίων κρίνουν τα αλλότρια". Γιατί η αλήθεια είναι ακριβώς αντίθετη: ποτέ κανείς μας δεν σκέφτηκε ούτε προσπαθήσαμε σαν ομάδα να "εισπράξουμε" οποιαδήποτε "συμπάθεια". Η ίδια η μορφή της οργάνωσής μας, αλλά ακόμα περισσότερο οι διαθέσεις μας ήταν απαλλαγμένα από την επαρχιώτικη λογική του "μεγαλύτερου μαγαζιού" της επανάστασης. Ο κόσμος δεν αλλάζει από ομαδούλες που μεγαλώνουν "τσιμπολογώντας" μέλη κι οπαδούς από άλλες ομαδούλες και ούτε αλλάζει όταν οι τριάντα γίνονται τριάνταπέντε, κι αυτοί πενήντα, μέχρι να γίνουν κάποιες χιλιάδες και να κάνουν πραξικόπημα. Αντίθετα απο τον κρυφό ή φανερό ηγεμονισμό που είναι καθεστώς στον "χώρο" η ελπίδα μας ήταν (και παραμένει) να δημιουργούνται πολλές και διαφορετικές ομάδες, ικανές να αναγνωρίζουν τις διαφωνίες τους, ικανές να μπορούν να συνθέτουν απο αυτές.

Γι' αυτό και ποτέ δεν είχαμε γραφεία, έδρα ή κάτι τέτοιο. Αποφύγαμε με κάθε τρόπο να "ανοίξουμε ένα (ακόμα) επαναστατικό μαγαζί", και σε όσους άγνωστους μας ρωτούν "πού μπορούμε να σας βρούμε" απαντάμε: στο δρόμο. Οι διαδρομές στη μητρόπολη είναι καθορισμένες, οι χρόνοι οργανωμένοι στη διαδρομή "σπίτι, δουλειά, σπίτι, φιλικά σπίτια, στέκι διασκέδασης". Σκοπός μας δεν είναι η προσθήκη ενός ακόμη πάρκινγκ στις συγκεκριμένες διαδρομές αλλά η απελευθέρωση των διαδρομών. Και ο πολλαπλασιασμός της δημιουργικότητας

και της ευστοχίας στην δράση. Η κλεισούρα μας βραχυκυκλώνει και ας μοιάζει πολύ βολικό να "κάθεσαι κάπου" και να "περιμένεις το επαναστατικό υποκείμενο" να σου χτυπήσει τη πόρτα... Η επιλογή μας ήταν και είναι *εκεί έξω*, στο δρόμο, στη πόλη, στη κοινωνία, χύμα κι αόρατα.

Εκείνο που έχει πλάκα σε σχέση με όλα αυτά είναι το ότι το "βάνδαλο", ενώ για εμάς δεν ήταν κι ούτε είναι μια ταυτότητα που την κουβαλάει κάποιος συνέχεια μαζί του αλλά μία δραστηριότητα, ένας τρόπος δράσης, σε διάφορους (καλοθελητές ή απλά απρόσεχτους) έφτιαξε το φάντασμα μιάς (καινούργιας;) *ιδεολογίας*.

Εφτανε λοιπόν να πάει κάποιος σε μια εκδήλωση από προσωπικό ενδιαφέρον κι αμέσως διάφοροι ψιθύριζαν "ήρθαν οι βάνδαλοι". Μέχρι και ο πανικός της "βανδαλοποίησης" εκείνου ή του άλλου εγχειρήματος εφευρέθηκε -λες και λειτουργήσαμε ποτέ "δι' αντιπροσώπου" ή λες και "συνεδριάσαμε" ποτέ "στα γραφεία μας" για να πάμε να "κατεβάσουμε γραμμή". Φυσικά δεν θα μπορούσαμε να περιμένουμε κάτι καλύτερο απο μυαλά φτωχά σε φαντασία και λογική.

Και το χειρότερο (αλλά και διασκεδαστικότερο): Διάφοροι άκουγαν μπινελίκια απλά γιατί τους περνούσαν για βάνδαλους....

Φυσικά τα περισσότερα τα έχουμε ακούσει εμείς, σχεδόν απο την πρώτη μέρα της δημιουργίας των απόγονων των βανδάλων. Και θα ρώταγε κάποιος άσχετος: why;

Όσο κι αν φαίνεται περίεργο η αφετηρία όλης της "αντιπάθειας" που συγκεντρώσαμε και συγκεντρώνουμε είναι το ότι παραβιάσαμε τον κανόνα που λέει "δείξε μας την υπογραφή σου να σου πούμε ποιός είσαι"...

Χα! Παίζοντας (γιατί παίζουμε συχνά...) ξεκινήσαμε να υπογράφουμε τα συνθήματά μας με ένα βήτα σε κύκλο. Ήταν ένα αστείο, απο το πρώτο γράμμα της λέξης βάνδαλοι, αλλά είχε (και με το πέρασμα του καιρού αποκτήσε ακόμα βαθύτερα) έναν σαρκασμό απέναντι στα "σύμβολα" και τις "υπογραφές" που κουκουλώνουν την πραγματικότητα του καθενός και του δίνουν την ευχέρεια να παριστάνει τον επαναστάτη. Γιατί βέβαια ένα βήτα σε κύκλο δεν έχει καμιά "επαναστατική ιστορία" πίσω του, και άρα δεν βοηθάει σε πόζες.

Ε, αυτό το σοβαρό αστείο βιώθηκε απο την ιστορική αναρχία σαν επίθεση εναντίον της. ("Και γιατί βήτα; Ε; Επειδή είναι μετά το άλφα, ε; Δηλαδή θέλετε να πείτε πως το άλφα είναι ξεπερασμένο...").

Και δώστου μπινελίκια... Και δώστου να σβήνουν κάποιοι τα "βήτα" απο συνθήματα... Και δώστε πικρόχολες κατηγορίες του στυλ "λερώνετε όλους τους τοίχους"... Και δώστου προσωπικές συναισθηματικές επιθέσεις... Και δώστου κατάταξη των ανθρώπων σε "φιλοβάνδαλους" και "αναρχικούς", με ότι αυτό συνεπάγεται σε φιλικές, προσωπικές και πολιτικές σχέσεις....

Pretty good, pretty good....

Εδώ κλείνει η παρένθεση.

Έφυγαν λοιπόν πολλοί και πολλές από τους βάνδαλους. Και παρ' ότι οι ίδιοι θα προτιμούσαν να το ξεχνούν, η αλήθεια είναι πως ο καθένας και η καθεμία τους έχει την δική του/της συμβολή στη διαδρομή των απόγονων των βανδάλων. Το δικό του ή το δικό της μερδικό απο τα καλά και τα κακά αυτού του εγχειρήματος. Κι' όσοι, κάθε φορά, "μέναμε" ευχόμεσταν ειλικρινά σε εκείνους που "έφευγαν" να δράσουν σε κάτι καλύτερο απο τους απόγονους των βανδάλων.

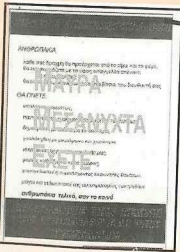
Δεν είμαστε εμείς που θα πούμε αν κατάφεραν κάτι τέτοιο, ή αν το προσπάθησαν καν. Αλλά η αλήθεια είναι πως ποτέ δεν παραμυθιαστήκαμε πως οι απόγονοι των βανδάλων ήταν (ή είναι) ό,τι καλύτερο θα μπορούσε, έστω "θεωρητικά", να υπάρξει. Το ζήτημα είναι πως οι δικές μας αμφιβολίες για τα ίδια μας τα έργα έχουν αποδειχθεί πολύ σοβαρότερες, και πολύ δημιουργικότερες, απο τα κακεντρεχή σχόλια που έχουμε ακούσει (σωστότερα: έχουμε υποστεί) με την μορφή δήθεν κριτικής.

Έχουν υπάρξει φυσικά άνθρωποι αρκετά διαυγείς και αρκετά εύστοχοι, που με την κριτική τους, τη γνώμη τους ή τις απορίες τους έχουν βοηθήσει την δράση μας. Αλλά είναι ελάχιστοι. Το άμεσο "περιβάλλον" όταν δεν ήταν βλακωδώς εχθρικό ήταν αδιάφορο. Τα οποιαδήποτε λάθη μας και τις οποιοσδήποτε παραλείψεις μας πρέπει να τα βρίσκουμε μόνοι μας. Παρόλα αυτά, και αντίθετα απο ό,τι θα ήλπιζαν οι άσπονδοι "σύντροφοι", αυτό το είδος πνευματικής και πολιτικής νωθρότητας που επικρατεί σαν καθεστώς (έχοντας φτάσει πιά σε κατάσταση ομαδικών παρακρούσεων) μας ανάγκασε να βρισκόμαστε πάντα σε ετοιμότητα, πάντα σε δημιουργική αμφιβολία. Με το τίμημα να είμαστε "δακτυλοδεικτούμενοι" καταφέραμε, ως τώρα, να μην επιβιώνουμε σε ένα ψέμα.

Εν τω μεταξύ ήρθαν πολλοί λιγότεροι. Ενα εγχείρημα ηλικίας τριών χρόνων μόλις που έχει βγάλει δόντια. Έχουμε πολλά να δαγκώσουμε, άρα.

Τα λέμε...

περί (και ενάντια στα) μ.μ.ε.

Η αηδία απέναντι στα μμε υποβόσκει απο τις αρχές της δεκαετίας του

'90.... Βιώνουμε μιά προνομιακή "δημοσιογραφική" χειραγώγηση, που έχει γίνει οριακή τον οκτώβριο του '91 (πρωτανεία, δίκη "33")....

Βρισκόμαστε λοιπόν στα τέλη του '93. Το ζήτημα των μμε διατρέχει ήδη και εσωτερικά το "χώρο", κινούμενο ανάμεσα σε μιά (μειοψηφική) στάση ιδεολογικής καθαρότητας απέναντί τους, και σε μιά (πλειοψηφική) άποψη περί χρησιμοποίησής τους....

...Ανάμεσα στην άκαμπτη οχύρωση στο κάστρο της ιδεολογίας και στην τυχοδιωκτική δυσθυμία του "δεν τους γουστάρουμε τους δημοσιογράφους αλλά τί άλλο να κάνουμε", φτιάχνουμε στους απόγονους των βανδάλων μιά υποομάδα για τα μμε...

...Απέναντι στα μμε αναγνωρίζουμε εμπειρικά όχι μόνο την αθλιότητα των δημοσιογράφων, αλλά και τη δουλικότητα του κοινού τους. Αυτή η αναγνώριση ξεπερνάει την ιδεολογική οχύρωση, και μας παρακινεί σε προκλητική διάθεση απέναντι στην φιλο-μμε κοινωνία...

Η πρώτη ενέργεια είναι μιά προκήρυξη με τον ειρωνικό τίτλο *γίνετε δημοσιογράφοι, σπουδάστε την τέχνη του ψέματος και της υποταγής*, και το προκλητικό φόντο *Μ(αύρα) Μ(εσάνυχτα) Ε(χετε)*. Η προκήρυξη βγαίνει τον χειμώνα του '93, και μοιράζεται σε 25.000 αντίτυπα, σε σχολεία, δρόμους, πλατείες, για μεγάλο διάστημα...

Η προκήρυξη δημιουργεί ένα διπλό σκάνδαλο. Απο την μιά στο "εσωτερικό" του "χώρου", επειδή ξεπερνάει την πάγια και ανεξοδή αντι-μμε δαιμονολογία, και αποδίδει ευθύνη στο ίδιο το (υποτιθέμενα αθώο) κοινό.

Απο την άλλη θα ενοχλήσει τους ίδιους τους καθεστωτικούς υπαλλήλους - δημοσιογράφους, που σε κάποιες περιπτώσεις θα φτάσουν, τον γενάρη του '94, να μωξολαφυρίζουν σε εφημερίδες για το ότι "κάποιοι τους βάζουν όλους στο ίδιο τσουβάλι"...

Η δεύτερη αντι-μμε ενέργεια είναι ακόμα πιο σκανδαλώδης απο την πρώτη: μιά αφίσσα 1.40 X 1.00, χρώματος καφέ, την άνοιξη του '94, που περιλαμβάνει ένα ανέκδοτο για σκατά, και έναν κατάλογο των μ.μ.ε. σκατών...

Είναι μιά αφίσσα που χοροιδείει το κοινό της τηλεόρασης και των υπόλοιπων μίηντια, θεωρώντας το συννενοχο στην διανοητική του εξαθλίωση...

Ενώ κατά τις αφισσοκολλήσεις συναντάται περαστικούς που μας ενθαρρύνουν...

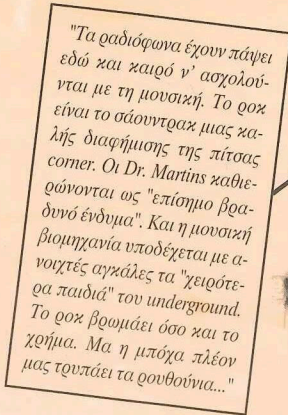
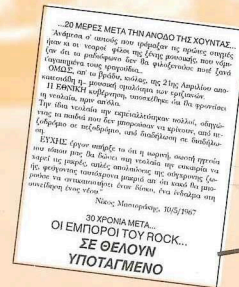
περί εργασίας και ενάντιά της

Από τις πρώτες ομάδες που δημιουργήθηκαν ήταν κι αυτή που θα αφορούσε θέματα εργασίας ή όπως κατέληξε να τη λέμε: **ομάδα ενάντια στην εργασία**. Ξεκινήσαμε με το δεδομένο ότι είχαμε να κάνουμε με ένα θέμα ελάχιστα επεξεργασμένο με τρόπο συστηματικό από ομάδες στα πλαίσια του "χώρου" μέχρι εκείνη τη στιγμή. Βέβαια αρκετοί από εμάς είχαμε δεχθεί ερεθίσματα για προβληματισμό από φίλους ή και εκδοτικές προσπάθειες που ήδη είχαν μιά συγκεκριμένη προσέγγιση στο ζήτημα. Ταυτόχρονα, είχαν υπάρξει και περιπτώσεις γνωστών που είχαν κάνει καταγγελίες σε παλαιότερα αφεντικά τους, πράγμα που αποτελούσε εμπειρία χρήσιμη για συλλογική αξιολόγηση.

Το αρχικό ερώτημα ήταν πώς θα μπορούσαμε να παρέμβουμε σε μαζικότερους εργατικούς χώρους στους οποίους θα είχαμε δυνατότητα πρόσβασης (πχ. κάποιους οικοδόμους, εργαζόμενους στο μετρό ή και βιομηχανικούς εργάτες). Αντίστοιχα, συζητούσαμε και την πιθανότητα παρέμβασης στο μέλλον σε μιά συγκέντρωση εργατικής πρωτομαγιάς με επίκεντρο το κάλεσμα σε δράση εκτός του επίσημου συνδικαλισμού και ενάντιά του.

Με αυτή την οπτική και με την ευκαιρία της συλλογικής σύμβασης εργασίας εκείνη τη χρονιά, βγάλαμε μιά αφίσσα που κατηγορούσε τη ΓΣΕΕ ως χειραγωγικό μηχανισμό στους εργατικούς αγώνες, που σε απόλυτη σύμπνοια με τα αφεντικά διαμόρφωνε ένα ανελέητο καθημερινό καθεστώς εργασίας για μετανάστες εργάτες, νέους, ανασφάλιστους, περιστασιακά

Το καλοκαίρι ξεστό... Η ανία μεγάλη... Και οι ταμπούκιδες σε συνανλίες μόνιμη κατάσταση... Όμως αυτή τη φορά δεν είχαμε να κάνουμε με ξεκαθάρισμα προσωπικών λογαριασμών... Και η βία των χαοτικών(;) κρυφ- ψευτο- σιτού, ενάντια στους ρεφορμιστές διασχεδιαστές, ήταν δικαιολογημένη στο βαθμό που οι πρώτοι αφορίζουν τους δεύτερους, ως ροκάδες, παιδιά του εμπορεύματος. Πολύ ξύλο, πολύ ένταση και λογικά καμμία άποψη. Κι όπως ήταν φυσικό σ' αυτή την ιστορία μπλέχτηκαν πολλοί ακόμη, συνήθως χωρίς να ξέρουν καν το γιατί. Κι αυτή η ιστορία στεκόταν σαν σύννεφο πάνω από τα κεφάλια μας.

Κάπως έτσι προτάθηκε στις πρώτες συζητήσεις τον βανδάλων η δημιουργία μιας ομάδας, που θα επιχειρούσε μια κριτική σ' αυτό που γενικά ονομάζουμε ροκ βιομηχανία, με πρώτο στόχο να μπει μια τάξη και να βγει μια άποψη, σε αντιδιαστροφή με το χάος που αναφέρθηκε παραπάνω.

Ευντυχώς τα πρώτα βήματα αυτής της ομάδας δεν ήταν στον αέρα... Το έδαφος ήταν ήδη καλά προετοιμασμένο...

Η κατάληψη στον ROCK FM από καμπίους συντρόφους ήταν πολύ κοντινή και έκανε σαφές "ότι η δημιουργία και το εμπόρευμα, απέχουν μεταξύ τους όσο η ζωή από το θάνατο". Δημόσια ρήξη με το ροκ κατεστημένο και κάμποσοι ειδικό του "επαναστατικού ροκ" κατάπιαν τη γλώσσα τους. Είναι οι ίδιοι που ξίνισαν τα μούτρα τους, όταν η villa amalias σταμάτησε να παίζει το ρόλο του προβάμιου για ροκ εν ρολ καριέριστες, μια επιλογή που αν είχε να κάνει καταρχήν με το τρόπο λειτουργίας του σπιτιού, αφορούσε και μίλησε σε πολύ περισσότερο κόσμο, αφού συνειδητά έκανε μια κριτική στην ροκ βιομηχανία.

Δεν ξεκινάμε λοιπόν από το μηδέν. Είχαν ήδη δοθεί οι πρώτες απαντήσεις σε σχέση με το πόσο επαναστατικό μπορεί να είναι το ροκ. Δεν μας αρκούσαν όμως. Όχι γιατί στερούνταν περιεχομένου αλλά γιατί νιώθαμε πως κάτι παραπάνω έπρεπε να ειπωθεί... Μια δουλειά συστηματική σε σχέση με αυτό το ζήτημα που μας πίεζε ασφυκτικά...

Μετά τις πρώτες συζητήσεις αυτό που προκύπτει είναι η ανάγκη μας να κάνουμε σαφές, ότι όταν μιλάμε για ροκ, μιλάμε για μια ακόμα καθημερινή ιστορία καταναλωσης. Σα στόχος μπαίνει κατ'αρχήν η απομυθοποίηση του ροκ ως επαναστατικής

περί ροκ και εμπορίου

μ.μ.ε.σ.α. περί (και ενάντια στα)

Τιμές (και) αυτών που έχουν κάνει ουσία και θέλουν να μπει ο κόσμος να τους δει...
"Δε βέβαια" λέει ο άλλος "να το δοκιμάσουμε".
Αρχίζουν λοιπόν, λίγο λίγο και τα τρώνε.
"Μπρά! Νόστα ήταν πάντως" λέει ο ένας.
"Ναι, αλλά μου φάνηκε κι εμένα" λέει ο δεύτερος.
"Αλλά τι ήταν;"
"Ρε σεις" λέει ο τρίτος "αυο φαίνεται πως ήταν ουσία".
"Α ναι! Πολύ καλά που δεν το πατήσαμε".

...Απευθυνόμαστε στη κοινωνία, αλλά όχι για να πούμε πως φταίνε κάποιοι "άλλοι"...

αντι-λεξικό
Σίμων Σιμωνογιάννης

...Με αυτές τις δύο ενέργειες σχηματίζουμε περισσότερο μιά αφετηρία αντίθεσης στα μμε, παρά ένα γενικό πρόγραμμα δράσης σε διάρκεια...
Εν τω μεταξύ, κατά την διάρκεια αυτών των ενεργειών θα αναπτυχτεί μεταξύ μας ένας προβληματισμός για τις δυνατότητες μιάς σταθερής αντι-πληροφοριακής και (αντι-μμε) δράσης...
Στο "αντι- μμε, αντι-πληροφόρηση" εννοούμε λόγους, σκέψεις, γραφές, εικόνες, αδιαμεσολάβητες, άμεσες, απλές, οικείες. Μ' αυτές τις σκέψεις η υποομάδα αυτή θα εισηγηθεί στη γενική συνέλευση των απόγονων των βανδάλων το αντι-λεξικό της καθημερινής ζωής....
(Περισσότερα χωριστά)

...Η υποομάδα αυτή, μην μπορώντας να βρει περάσματα για παραπέρα δράση, έκλεισε τον κύκλο της το καλοκαίρι του '94...

Συνολικά αποτιμώντας την δουλειά της αντι-μμε ομάδας, μπορούμε να πούμε σήμερα -όπως και τότε- πως:
-Υπήρξε σωστή τόσο ως προς τα αντανακλαστικά της όσο και, κυρίως, ως προς τη συνειδητοποίηση του γεγονότος πως η αντι-μμε δράση δεν μπορεί να περιοριστεί σε μιά ιδεολογική κριτική σε επίπεδο παρέας, αλλά πρέπει να έχει πολεμική διάσταση μεγάλης κλίμακας.
-Υπήρξε σωστή επίσης ως προς την επιλογή της δημιουργίας κάποιων προκλήσεων. Η διαμυνοποίηση του ενός εταιρου μιάς σχέσης (και τα μμε είναι σχέση) αθωώνει τον άλλο, και τον μετατρέπει σε αιώνιο θύμα...

Απο την άλλη, μιά τέτοια στόχευση δεσμεύει αυτούς που την επιλέγουν (δηλαδή εμάς) - και εκ των υστέρων τους (μας) εκθέτει στην κριτική των υποχωρήσεών τους (μας). Κι' αυτό είναι μιά πολύ σωστή βάση αντιμετώπισης της σκατοφαγίας, σε κάθε περίπτωση...

-Το παραπέρα της δράσης αυτής της ομάδας δεν βρέθηκε, κυρίως εξαιτίας υποκειμενικών αδυναμιών. Όσο ευχάριστο ή πετυχημένο και αν είναι το να εκφράζει κανείς το δεδομένο κάποιων ανήσεων, σε μιά συγκεκριμένη εποχή, άλλο τόσο δύσκολη αλλά και αναγκαία είναι η οργάνωση του αντίθετου απο αυτό που συνιστούν τα μμε. Το ότι δεν καταφέραμε να προχωρήσουμε παρότι υπήρχαν ιδέες υπήρξε ένα σημαντικό μείον...

...Αλλά πάντα υπάρχουν τόσο οι ανάγκες όσο και οι λόγοι...

ΑΝ ΕΧΕΙΣ ΒΡΕΘΕΙ ΠΟΤΕ ΣΕ ΜΙΑ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΘΕΣΕΙΣ:
να απαντήσεις στο αφεντικό σου τί θέλεις να κάνεις στη ζωή σου (συνήθως χωρίς να έχεις ιδέα)

ΑΝ ΕΧΕΙΣ ΒΡΕΘΕΙ ΠΟΤΕ ΣΕ ΜΙΑ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΘΕΣΕΙΣ:
να απαντήσεις στο αφεντικό σου τί θέλεις να κάνεις στη ζωή σου (συνήθως χωρίς να έχεις ιδέα)

...να νοιώθεις λίγο superman μόλις τα "βρόντηξες" κι έφηνες απο μιά δουλειά

...να δηλώνεις άγνοια στην ερώτηση "τί είναι lock out" ενώ ξέρεις καλά αγγλικά

...να πληρώσει το ταμείο των γονιών σου το δικό σου στασιμένο πόδι με αντάλλαγμα να σου σπάσουν τα νεύρα για την οικογενειακή εξυπηρέτηση

...να βγάνεις βόλτα με το φίλο ή τη φίλη σου μόνο όταν έχει ρεπό

...ΚΑΙ ΕΧΕΙΣ ΑΝΑΡΩΤΗΘΕΙ: ΤΙ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ ΜΟ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ; Ή ΤΙ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ Μ' ΕΜΕΝΑ;

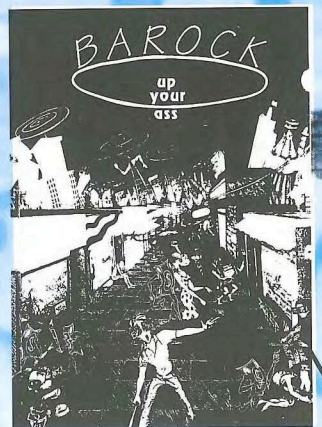
ΤΟΤΕ ΜΑΛΛΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙΣ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΝΤΥΠΟ

περί εργασίας και ενάντιά της

εργαζόμενους.
Ήδη μας απασχολούσε το καθεστώς της "μαυρης δουλειάς" επειδή αρκετοί από την ομάδα, αλλά και φίλοι μας δούλευαν έτσι. Με τον καιρό αποφασίστηκε λοιπόν πως αυτό θα είναι το βασικό ενδιαφέρον της ομάδας, δηλαδή ο "μαύρος", κινητικός και περιστασιακά εργαζόμενος, χωρίς να έχουμε αποκλείσει εντελώς την αναφορά στη μαζική και "κλασική" φιγούρα του εργάτη.
Έτσι προχωρήσαμε στην έκδοση μιάς μπροσούρας που αφορούσε τα εργατικά δικαιώματα. Είχαμε παρατηρήσει και από προσωπικές μας εμπειρίες πως υπάρχουν δικαιώματα που πολλές φορές αγνοούμε ή και πιστεύουμε πως είναι αδύνατον να διεκδικήσουμε, αφού σε διάφορες δουλειές περιστασιακές ή "του δρόμου", από αυτές που συνήθως πολλοί κάνουν, δεν υπάρχουν οργανωμένα σωματεία, ο καθένας είναι μόνος του και ο κατακερματισμός αποτελεί τον κανόνα. Η μπροσούρα αυτή επεσήμαινε πως σε μιά εποχή που οι μαζικότερες εργατικές διεκδικήσεις φαίνονται εκτός εποχής, πρέπει τουλάχιστον να έχουμε μιά στάση αξιοπρέπειας κι αλληλεγγύης στη δουλειά, να μην ξεπουλάμε και τους κώλους μας στα αφεντικά, να μην τρώμε το παραμύθι της επαγγελματικής επιτυχίας, να μην κολώνουμε σε καταγγελίες όταν διαπιστώνουμε πως με τον έναν ή τον άλλο τρόπο τα αφεντικά μας κλέβουνε γλυτώνοντας ένσημα, επιδόματα, δώρα, αποζημιώσεις για την απόλυση.
Η μπροσούρα αυτή μοιράζεται σε 1800 αντίτυπα στα πιό "αυνήθιστα" μέρη: χαράματα στις αφετηρίες των λεωφορείων, πρωί - πρωί σε διασταυρώσεις στον Κηφισσό, σε νυχτερινά σχολεία... Και απο όσο μπορούσαμε να μάθουμε όχι μόνο διαβάστηκε αλλά έγινε και δεκτή πολύ θετικά...

πιο επικίνδυνη από την ηρωίνη πιο ακριβά από την κοκαΐνη
BINYAO ΜΑΣΤΟΥΡΑ
θάνατος
στους εμπόρους ροκαΐνης
θάνατος
θάνατος
θάνατος

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΤΕ ROCK
KANEI TOYΣ ΑΛΛΟΥΣ
ΠΛΟΣΙΟΤΕΡΟΥΣ

... στα φανζίν που από φωτοτυπημένο μέσο έκφρασης έγιναν τετράχρωμοι οδηγοί αγοράς δίσκων, στις ανεξάρτητες εταιρίες και στους εξαρτημένους καλλιτέχνες, στις ψευδαισθήσεις απόδρασης που απλόχερα προσφέρει σε cd ή βινύλιο κάθε πολυεθνική...

περί rock και εμπορίου

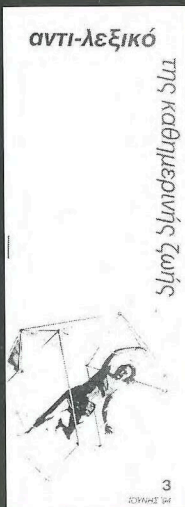
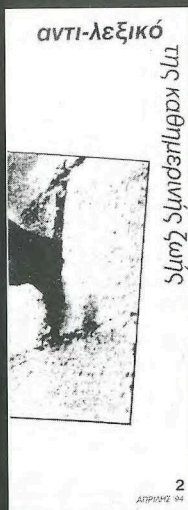
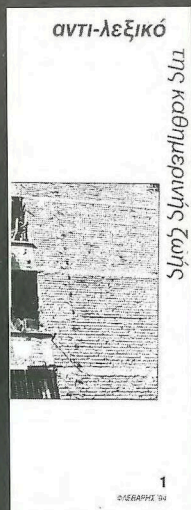
κουλτούρας με κεντρικό άξονα το ζήτημα της κατανάλωσης. Με λίγα λόγια "κατανάλωστε ροκ, κάνει τους άλλους πλουσιότερους".
Σ' αυτή τη λογική κινήθηκε και η πρώτη προσπάθεια δημοσιοποίησης όλων όσων συζητάγαμε, με 12.000 αυτοκόλλητα που κολλήθηκαν σε όλη την Αθήνα. Μια κριτική στη ροκ κουλτούρα, αποτέλεσμα περισσότερο εμπειρικό και σε πολύ μικρότερο βαθμό προϊόν θεωρητικής επεξεργασίας. Αυτό οφείλεται μέχρι ενός σημείου, στην αντίληψη που είχαμε ότι εμπειρικά πλησιάζεις πιο εύκολα και πιο άμεσα έναν κόσμο. Πάντως είναι ένα ζήτημα που μπορεί αν χρεωθεί σαν μείον σ' αυτή την ομάδα, αναγνωρίζοντας τις όμως τη διάθεση για προπαγάνδα, ακόμα και αν αυτό λειτουργήσει πιθανά σε βάρος της. Και η κριτική που δεχτήκαμε γι' αυτά τα αυτοκόλλητα σ' αυτό το δρόμο βάδισε, όταν βέβαια δεν ξέπεφτε σε εμπάθεια.
Κι αν και πολλές φορές ήταν αρκετά κακόστη, ώστε να μας βάλει σε σκέψεις τελικά το κατάφερε. Όχι βέβαια επειδή μας έπεισε αλλά επειδή μας πείσωσε και μας ανάγκασε κάποιες φορές να κάτσουμε να ψάχνουμε απαντήσεις σε ερωτήματα πραγματι αναπάντητα.
Αποτελέσματα αυτής της διαδικασίας ήταν το "Barock up your ass", μια 16σελιδη μπροσούρα που προσπαθήσε να καταθέσει πιο συγκεκριμένα τις απόψεις μας. Είναι αλήθεια ότι κολύπησε πιο βαθιά από τα αυτοκόλλητα αλλά και πάλι δεν μπόρεσε να ξεφύγει από τον εμπειρισμό. Φαίνεται καθαρά ότι δεν μπορούσαμε να συνθέσουμε συλλογικά μια κοινή άποψη. Παρόλα αυτά έγινε μια σοβαρή κριτική στη ροκ κουλτούρα...
Προσπαθήσαμε να αντιμετωπίσουμε τη ροκ κουλτούρα σα μια καθημερινότητα, όπου στεκόμασταν και κριτικάρουμε αυτά που θεωρούσαμε σημεία αιχμής. Πιστεύουμε πως σ' αυτά που σταθήκαμε κάναμε μια αρκετά καλή δουλειά που σα μέγεθος ξεπεράσε κατά πολύ τα μέτρα και τα όρια ενός χώρου. Ίσως σ' αυτό να βοήθησε και το γεγονός ότι οι περισσότεροι τουλάχιστον από μας δε βρίσκουμε τον εαυτό μας μέσα σ' αυτό το χώρο: οπότε άλλα μέτρα και άλλα σταθμά...
Όσο για τα σημεία που δε σταθήκαμε, αυτό δεν έχει να κάνει με το ότι δεν τέθηκαν. Αντιθέτως, κατά τη διάρκεια των συναντήσεων αυτής της ομάδας, τα θέματα που ήρθαν στη κουβέντα ήταν και πολλά και ενδιαφέροντα. Κι οφείλουμε κάποιες εξηγήσεις, πρώτα και κύρια στον εαυτό

Το αντι-λεξικό της καθημερινής ζωής ξεκίνησε στις αρχές του '94 σαν ένα 16σέλιδο άμεσης γραφής - άμεσης ανάγνωσης. Η ιδέα ήταν να φτιάξουμε ένα μίνιμουμ έντυπο και όχι ένα "κλασσικό" περιοδικό, μερικές σελίδες που θα γράφονταν εύκολα και άμεσα, με λέξεις ή εικόνες, σκίτσα ή οτιδήποτε άλλο, ώστε να βγαίνουν στο χαρτί και απο κεί στο δρόμο καθημερινά βιώματα. Μιά τέτοια επιλογή ξεκινούσε απο την διαπίστωση πώς ούτε θέλαμε να γράφουμε κατεβατά, ούτε ελπίζαμε πως ενδιαφέρεται κανείς, στο δρόμο, να τα διαβάσει. Έτσι το αντιλεξικό το φανταστήκαμε σαν κάτι ανάμεσα σε παιχνίδι και κραυγή, κάτι ανάμεσα στην ειρωνία και το σχόλιο, κάτι που θα το μοιράζαμε και

θα το μοιραζόμασταν με νεότερες ηλικίες, έξω απο σχολεία, σε πλατείες, στο δρόμο. Σαν κάτι που θα μας επιτρέψει να "ξύνουμε" την καθημερινότητα (τη δική μας, αλλά και άλλων) με την ταχύτητα και την ένταση ενός φλας. Σαν κάτι, τέλος, που δεν θα ήταν το "πολιτικό μέσο" της ομάδας, αλλά ένα εργαλείο ανανέωσης των ίδιων των μέσων - δικών μας και άλλων. Ένα ζιν του δρόμου.

Το πρώτο τεύχος βγήκε τον φλεβάρη του '94, και ως το καλοκαίρι είχαν βγει άλλα δύο, τον απρίλη και τον ιούννη. Απο την αρχή υπήρχε πλήθος ιδεών, και αυτό ήταν αισιόδοξο. Το τιράζ ήταν 2000 αντίτυπα τη φορά· εκτός απο το τύπωμα όλη η υπόλοιπη δουλειά γινόταν ομαδικά: σελιδοποίηση, δίπλωμα στο χέρι, ράψιμο, μοίρασμα. Στα δύο πρώτα τεύχη μοιράστηκε σε πολλά σχολεία: στα πολυκλαδικά της Φιλαδέλφειας, της Ηλιούπολης,

των Αμπελόκηπων, του Πειραιά, του Αιγάλεω, της Γκράβας, στα Πενκάκια, στο Περιστερί, στην Κυψέλη, σε κάποια νυχτερινά (Νικοπόλεως, Αχαρνών, Λιοσίων) και στο δρόμο, κυρίως στο κέντρο. Το τρίτο τεύχος, λόγω καλοκαιριού, μοιράστηκε σχεδόν αποκλειστικά στο Μοναστηράκι και στο δρόμο...

μας, όσον αφορά το γιατί κάποια ζητήματα δε θίχτηκαν δημόσια.

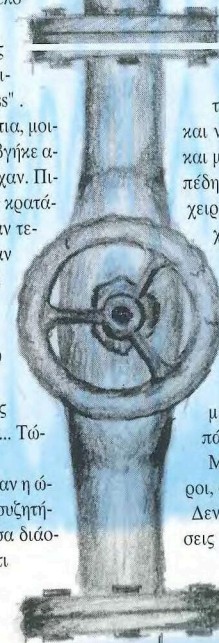
Ένας σημαντικός λόγος είναι κάτι που αναφέρθηκε και πριν: αλλιώς ξεκινήσαμε αυτή την ομάδα και αλλιώς μας προέκυψε. Ξεκινήσαμε κάνοντας κριτική στη ροκ κουλτούρα και βρεθήκαμε να συζητάμε αν αποδεχόμαστε την τέχνη σαν έννοια ή όχι... Ψάξε, ψάξε, χάσαμε το δρόμο...

Είναι σίγουρα θετικό να σου γεννιούνται καινούρια ερωτήματα με την πάροδο του χρόνου. Εμείς όμως δεν είχαμε τις αποχές ή την θέληση να ξεπεράσουμε αυτά τα ερωτήματα και να προχωρήσουμε βαθύτερα... Στερνή μου γνώση να σ' είχα πρώτη... Παραβλέποντας κάποιες ιδιαιτερότητες προσωπικές, που όμως υπάρχουν σε κάθε συλλογικότητα, φτάνουμε στην τροχόπεδη κάθε τομικού συλλογικού εγχειρήματος. Πριν όμως κατανοήσουμε την τροχόπεδη είναι αναγκαίο να ξαναρίξουμε μια ματιά στο ημερολόγιο αυτής της ομάδας. Έτσι και αλλιώς θα επανέλθουμε, θέλοντας και μη.

Η ιστορία αυτής της ομάδας σαφώς δε σταματά στην έκδοση της 16σέλιδης προσούρας "barock up your ass". Η προσούρα βγήκε σε 2500 κομμάτια, μοιράστηκε, κι ένα "ουφ" ανακούφισης βγήκε από τα στόματα όλων όσων συμμετείχαν. Πιστέψαμε προς στιγμήν, περίπου όσο κρατάνε τα θαύματα, ότι τα δύσκολα είχαν τελειώσει... Αγνοώντας ότι μόλις είχαν αρχίσει... Η κριτική έγινε... Είπαμε και πριν... Το ροκ βρωμάει όσο και το χρήμα... Η μουσική δεν μπορεί να είναι ζωντανή στο βαθμό που περνάει από χέρια τρίτων, διαμεσολαβείται από μανάτζερ, εταιρίες μαγαζιά και άλλα βρωμερά ερπετά... Τώρα όμως τί γίνεται;

Όχι, δεν ήταν η ώρα της κρίσης, ήταν η ώρα των προτάσεων. Συζητήσεις επί συζητήσεων, και κάτι ο εμπειρισμός που σα διάολος μας είχε πάρει στο κατόπι, κάτι

περί 002 και εμπορίου

μερικές ξόφραλτσες εμπειρίες συντρόφων από το hardcore στο εξωτερικό, καταλήξαμε στις συναντήσεις στο δρόμο...

Προκηρύξεις στο δρόμο, αφίσες, συνθήματα, διαδηλώσεις, δρόμο ξέραμε, δρόμο παίζαμε. Βοήκαμε κάποιους συντρόφους που έπαιζαν μουσική, ανάμεσά τους και κάποιοι από την ομάδα, και στις 2 ιούννη, ημέρα πέμπτη στην πλατεία Κυψέλης, έγινε το πρώτο πείραμα. Συνανλία σε πλατεία χωρίς προειδοποίηση, μόνο κάτι ψιλά συνθήματα και κάτι σπρέι είχαν παίξει, συνανλία χωρίς άλλη αιτία έξω απο την ίδια τη μουσική, πιστεύοντας ότι η μουσική στο δρόμο ήταν ένας ακόμη τρόπος να διαταράξουμε την αδυσώπητη κανονικότητα της καθημερινότητας. Μοιράζεται έντυπο υλικό και ο περισσότερος κόσμος που έρχεται, ξεμπαρχει ως επί το πλείστον, φιλοσοφάρεται αφού μακριά από τα φώτα της πόλης και την εκτόνωση του weekend, αποδεικνύουμε έμπροσθέν ότι δημιουργία υπάρχει όπου υπάρχουμε και δημιουργούμε. Μια νομισμένη γεννητρία και μερικά όργανα φτάνουν για ν' αλλάξουν έστω και για λίγο την εικόνα της πόλης. Μουσική σαν τρόπος έκφρασης και δημιουργίας, ελεύθερη μουσική όχι απλά σαν ένα μέσο αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους. Αρχεί να έχουμε το θράσος να κάνουμε τις σκέψεις μας πράξη.

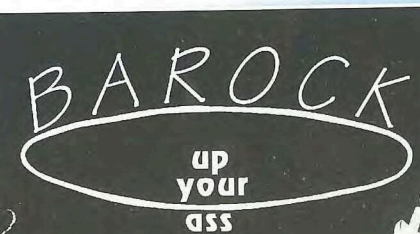
Αυτό ήταν που μας έλειπε. Όχι ακριβώς το "θράσος" αλλά η διάθεση να ρισκάρουμε και να δοκιμάσουμε, όχι μόνο νέους τρόπους και μέσα αλλά και τα ίδια μας τα όρια. Τροχόπεδη όταν μπήκαν κάποια καινούρια ζητήματα, χειρόφρενο του κερατά εκείνη τη στιγμή που είχε έρθει η ώρα να εκτεθούμε δημόσια. Είχαμε το όπλο στα χέρια μας και δεν ξέραμε πώς να το χρησιμοποιήσουμε. Και όταν ψάχνοντας καταφέραμε να το θέσουμε σε λειτουργία, νομίζαμε ότι ήταν χαλασμένο. Περιμέναμε να έρθουν οι μουσικοί και να κάνουμε συναντήσεις εμείς οι ίδιοι που διακηρύσσαμε ότι δεν υπάρχουν μουσικοί και κοινό...

Με λίγα λόγια την πατήσαμε σαν πρωτόπειροι, αφού πρωτόπειροι ήμασταν.

Δεν καταφέραμε να ξεπεράσουμε τις αντιφάσεις μας κι εκεί που από τη ροκ κουλτούρα είχαμε φτάσει στο πώς παρεμβαίνεις σε χώρους και χρόνους στη μητρόπολη, δεν καταφέραμε να συνδέσουμε το πριν και το τώρα, δεν τολμήσαμε να μπούμε σε άγνωστα μονοπάτια, που όσο σκοτεινά έμοιαζαν, τόσο μαγικά θα αποκαλύπτονταν...

Όχι, αυτή τη φορά δε φοβηθήκαμε την καταστολή... Τη σκιά μας είδαμε και τρομάξαμε και μέχρι να συνέλθουμε από το σοκ, είχαμε διαλύσει την ομάδα για την ροκ κατανάλωση και είχαμε φτιάξει την ομάδα "ελεύθερου χρόνου".

Κάπως έτσι χαράξαμε έναν καινούριο δρόμο, ξεχνώντας όμως από που είχαμε ξεκινήσει...

Στις 19,20 και 21 μ.άη του '94 φτιάχνουμε (στη villa αμαλίας) ένα "τριήμερο" μάλλον περίεργο. Η αλήθεια είναι πως η ιδέα ξεκίνησε "ανάποδα", και αυτό μας βγήκε σε καλό: μια ανεξάρτητη θεατρική ομάδα από τον Κορυδαλλό μας πρότεινε να συνεργαστούμε στο στήσιμο μιάς εκδήλωσης, που θα περιλάμβανε και θεατρική παράσταση απο την μεριά της, με περιεχόμενο κοντινό στην δική μας δράση.

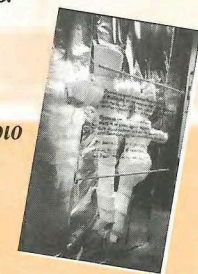
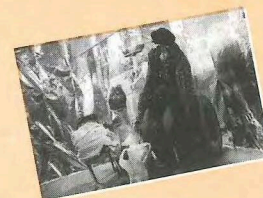
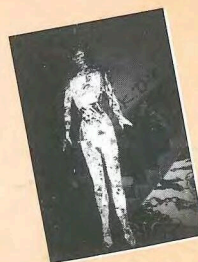
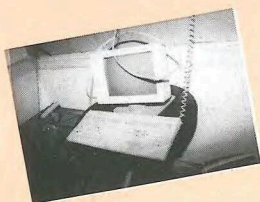
Η ιδέα μας άρεσε, και σκεφτήκαμε να δημιουργήσουμε μιά τριήμερη "κατάσταση", κάτι σαν σπέσιαλ περιβάλλον, μέσα στην villa αμαλίας, κάτι που να μην έχει σχέση ούτε με ανόρεχτες και μονότονες συζητήσεις, ούτε με εξίσου ανιαρά πάρτυ "κοινωνικών συναναστροφών" κλπ.

Η θεματολογία ορίστηκε γενικά και αόριστα σε επιμέρους εκδηλώσεις ...για την επικοινωνία, ...για την εργασία, ... για το γυναικείο. Μας βοήθησε σε αυτή τη μοιρασιά το γεγονός πως η θεατρική ομάδα θα έστηνε μονόπρακτα με τέτοια θέματα...

Απο κεί και πέρα αφήσαμε την φαντασία μας ελεύθερη, για το πώς θα μπορούσαν να "παρασταθούν" απο εμάς (με την πιο πλατιά έννοια της παράστασης) ορισμένες σκέψεις... Σκέψεις για την μαύρη δουλειά και την αλλοτρίωση εκεί, σκέψεις για το κλείδωμα των συναισθημάτων απο τα μμε με το άλλοθι της επικοινωνίας, σκέψεις για το σώμα και την υποτέλεια των γυναικών.

Το αποτέλεσμα ήταν ανέλπιστα δημιουργικό για όσους-όσες καταπιάστηκαν. Χωρίς καμιά προηγούμενη εμπειρία διαμορφώσαμε μικρούς χώρους "περιπλάνησης" μέσα στην θεματολογία κάθε μέρας. Κάτι σαν αντεστραμμένα μουσεία της αλλοτρίωσης και της καθημερινότητας. Την μιά μέρα ένα παπί, ένα πικάπ με λίγους δίσκους, ένα σκεπάρνι και μιά σαρανταπεντάρα, ένα χαλασμένο κομπιούτερ, ένα τηλέφωνο και μερικά ακόμα "αξεσουάρ" εργασίας "εκτέθηκαν" πάνω σε βάθρα, συνοδευόμενα απο κατάλληλες λεζάντες, σαν μνημεία των καθημερινών υποταγών μας στη δουλειά... Την άλλη μέρα σκιάχτρα άμεσης κατασκευής, με πρόχειρα υλικά, στήθηκαν μέσα σε ένα ασημί, "μεταλλικό" δωμάτιο, πίσω απο διαφανείς μεμβράνες, σαν αλληγορίες του ελέγχου των σωμάτων απο τους θεσμούς - ενώ πιο κεί μιά κούκλα - μάγισσα "μιλούσε" με έναν καταγιισμό για την "τύχη" των απείθαρχων γυναικών στον μεσαίωνα.... Την τρίτη μέρα ένα σκιάχτρο - θεατής, βουτηγμένο σε μιά σπασμένη οθόνη τηλεόρασης, αναπαριστούσε την παγωμένη καρδιά του θεάματος, ενός στην διπλανή αίθουσα η θεατρική ομάδα έστηνε την δυναμική των μονόπρακτών της.

(Παρόλο που κάμποσες φορές αργότερα θυμηθήκαμε αυτό το τριήμερο σαν δείγμα μιάς διαφορετικής δράσης, ποτέ μέχρι σήμερα δεν επιχειρήσαμε να ξανακινηθούμε με έναν παρόμοιο τρόπο. Ας πούμε πως αυτό το τριήμερο ήταν κάτι σαν προκαταβολή, μιά εμπειρία που μένει να αξιοποιηθεί στο μέλλον)

ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΝΟΣ ΤΑΜΕΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ ΣΕ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ

ΓΙΑΤΙ

Είναι γνωστό πως οι πρακτικές μας (στον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο*) είναι συχνά έξω από τα τυπικά όρια της νομιμότητας, με συνέπεια συλλήψεις, κατηγορίες, και συχνά δίκες. Οι κατά καιρούς κατηγορούμενοι/ες βρίσκουν -συνήθως- κάποια πολιτική συμπαράσταση, ανάλογα με την περίπτωση, τις δυνατότητες και τις εκτιμήσεις ομάδων ή ατόμων του αν. χώρου. Από την άλλη μεριά η οικονομική υποστήριξη των κατηγορούμενων "λύνεται" σαν πρόβλημα με τρόπους καθόλου αντιεξουσιαστικούς: είτε με την διοργάνωση εκδηλώσεων (πάρτυ, συναυλίες), είτε με την συνδρομή των οικογενειών. Με λίγα λόγια υπάρχει μία συστηματική αγνόηση της σημασίας που έχει η οικονομική στήριξη των κάθε φορά κατηγορούμενων.

Σαν αποτέλεσμα, στην πρώτη περίπτωση, η "διασκέδαση" παρεμβλήθηκε σε ανεπίτρεπτα μεγάλο βαθμό στις εκδηλώσεις της αλληλεγγύης, κάνοντας το ετερόκλητο και διάφορων προθέσεων κοινό της κατανάλωσης της διασκέδασης "συνεταίρο" και "χορηγό" του αντιεξουσιαστικού χώρου.

Στην δεύτερη περίπτωση η οικονομική συνδρομή των οικογενειών βάζει από την πίσω(;) πόρτα την σιγουριά και την ασφάλεια του θεσμού της οικογένειας στην εξέλιξη και την συνειδητοποίηση των κοινωνικών αντιθέσεων... Έτσι (αλλά όχι μόνο έτσι) προκύπτουν συχνά - πυκνά "περαστικοί", "άσχετοι", μετανοιωμένοι και παρασυρμένοι.

Μας είναι λοιπόν ξεκάθαρο πως η οικονομική στήριξη των κατά καιρούς κατηγορουμένων, ακόμα κι' αν δεν είναι η πιό καθοριστική πλευρά της προς αυτούς αλληλεγγύης, είναι πάντως ένα από τα πιό σοβαρά ζητήματα που αφορούν την αυτονομία αυτής της αλληλεγγύης.

ΤΙ

Η δημιουργία ενός μόνιμου και σταθερά (αυτο)χρηματοδοτούμενου ταμείου στήριξης, πιστεύουμε πως μπορεί να απαντήσει σε κάποιο βαθμό σ' αυτό το πρόβλημα. Ακόμα κι' αν δεν καταφέρει να είναι πάντα "πλούσιο", θέλουμε ωστόσο με την δημιουργία του να κάνουμε κοινή συνείδηση το ότι η οικονομική υποστήριξη των κατά καιρούς κατηγορούμενων **δεν είναι κάτι που αφορά "άλλους"**, τις οικογένειές τους ή τα μπουλουκία της διασκέδασης.

Με τη δημιουργία αυτού του ταμείου ούτε θέλουμε, ούτε μπορούμε να κάνουμε στην άκρη την πολιτική πλευρά της κάθε φορά αλληλεγγύης, και τα προβλήματα (διαφωνίες κλπ) που εμφανίζονται εκεί. Αλλά από την άλλη πλευρά δεν θέλουμε να επιτρέψουμε στον εαυτό μας την πολυτέλεια των μικροσεχταρισμών απέναντι στο ζήτημα της οικονομικής στήριξης, όταν είναι ξεκάθαρο πως μία ελάχιστη χρηματική εισφορά όλων όσων δρουν στον αν. χώρο θα επιβεβαίωνε μία (ελάχιστη) αλληλεγγύη μεταξύ τους.

Τέλος δεν σκοπεύουμε να υποκαταστήσουμε τις οικονομικές πρωτοβουλίες (και δυνατότητες) των κατά καιρούς "επιτροπών συμπαράστασης" κλπ. Στο βαθμό που οι κατηγορούμενοι/ες υποστηρίζονται με κάποιο τρόπο, και εφόσον πρόκειται για περιπτώσεις που καλύπτονται από αυτό το ταμείο, η συνεισφορά του μπορεί να είναι συμπληρωματική. Ας μην ξεχνάει όμως κανένας και εκείνες τις περιπτώσεις που κάποιοι βρέθηκαν "ξεκρέμαστοι" μπροστά σε εγγυήσεις, εξαγορές κλπ. είτε επειδή οι δυνατότητες του αντιεξουσιαστικού χώρου ήταν περιορισμένες, είτε επειδή οι πολιτικές του ίδιο-τροπίες ήταν έντονες.

ΓΙΑ ΠΟΙΟΥΣ/ΕΣ

Λαμβάνοντας υπ' όψιν την ποικιλία των "ποινικοποιήσιμων" πράξεων, την ποικιλία των προθέσεων που οδηγούν σ' αυτές, λαμβάνοντας επίσης πολύ σοβαρά υπ' όψιν το πλήθος των πολιτικών απόψεων στον αν. χώρο σχετικά με τα όρια των επιτρεπόμενων ή επιθυμητών πρακτικών καταλήξαμε στην απόφαση πως το ταμείο αυτό θα στηρίζει οικονομικά de facto κατηγορούμενους/ες για "αδικήματα" που σχετίζονται με ένα minimum κοινά αποδεκτό πεδίο κινηματικών πρακτικών: **συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, καταλήψεις, διακίνηση έντυπου υλικού, προπαγανδιστική δουλειά**. Στο ίδιο πεδίο συμπεριλαμβάνονται και επιλογές

που ακόμα και αν δεν είναι μαζικές αποτελούν αναπόσπαστα στοιχεία του αν. χώρου: π.χ. **οι αρνητές στράτευσης.**

Απαράιτητη προϋπόθεση για την οικονομική στήριξη σε όλες αυτές τις περιπτώσεις είναι πως οι κατηγορούμενοι/ες υπερασπίζονται πολιτικά, στο μέτρο του δυνατού, την συμμετοχή τους στην διαδήλωση, στην συγκέντρωση, στην κατάληψη, κλπ. Με άλλα λόγια το ταμείο δεν αφορά "περαστικούς" ή "θύματα".

Από την μεριά μας, τα μέλη του ταμείου, δεσμευόμαστε πως όταν η πιό πάνω προϋπόθεση εκπληρώνεται, η υποστήριξη θα είναι δεδομένη (στα πλαίσια των δυνατοτήτων του ταμείου) ανεξάρτητα από τις συμφωνίες ή τις διαφωνίες μας με τις πολιτικές θέσεις των κατηγορουμένων.

ΠΩΣ

Σαν ελάχιστη εισφορά όσων θα ήθελαν να συμμετάσχουν στην χρηματοδότηση του ταμείου ορίζουμε το ποσό των 1000 δρχ. *κάθε μήνα*. Η δέσμευση του *κάθε μήνα* είναι αυστηρή για όσους και όσες θέλουν να είναι μέλη της συνέλευσης του ταμείου. Και είναι αυστηρή γιατί το ταμείο αυτό δεν είναι μία ευκαιριακή πρωτοβουλία, ούτε θέλει να επιβεβαιώνει τις κακές συνήθειες του αν. χώρου. **Η αυστηρή τακτικότητα των εισφορών, σαν προσωπική αυτοδέσμευση, είναι δείγμα της σοβαρότητας για τα μέλη του ταμείου**, και εξάλλου το ποσό των χιλίων δραχμών είναι πράγματι ασήμαντο. Αντίθετα είναι πολύ σημαντικό το να στηρίζεται το ταμείο σε ανθρώπους που έχουν σταθερά στο μυαλό τους την αναγκαιότητά του, όχι ανάλογα με τα δικά τους κέφια, αλλά σύμφωνα με τις ανάγκες "κάποιων"(κατηγορούμενων) που ποτέ δεν "προειδοποιούν" πως θα χρειαστούν βοήθεια: με αυτή την έννοια η σταθερή, *κάθε μήνα* εισφορά επιτρέπει την ετοιμότητα του ταμείου, καθώς και τους έγκαιρους και συγκεκριμένους υπολογισμούς των δυνατοτήτων του.

Άλλοι τρόποι χρηματοδότησης μπορεί να προκύψουν ύστερα από ιδέες και πρωτοβουλίες μελών του ταμείου - αυτό θα συζητιέται κάθε φορά. *Γίνεται πάντως, με το ξεκίνημα του ταμείου, μία πρόταση προς τα έντυπα του αν. χώρου να αυξήσουν την τιμή πώλησής τους κατά 100 δρχ και να αποδίδουν το (ανάλογα με την κυκλοφορία τους) ποσό στο ταμείο*. Άλλες ιδέες είναι ευπρόσδεκτες, εφόσον συμφωνούν με το γενικό σκοπικό του ταμείου.

Μέλη του ταμείου θεωρούνται όσοι-όσες είναι συνεπείς στην κάθε μήνα εισφορά των χιλίων δραχμών. Αυτοί κι' αυτές αποτελούν την γενική συνέλευση του ταμείου, συνέλευση που έχει την ουσιαστική ευθύνη της διαχείρισής του.

Ηδη, καθώς θέλουμε να υπάρχει ευελιξία στη χρήση του, η αρχική συνέλευση δημιουργίας του ταμείου αποφάσισε την συγκρότηση μίας τριμελούς επιτροπής, από ανθρώπους κοινά αποδεκτούς στα ως τώρα μέλη. Ευθύνη της επιτροπής είναι αφ' ε-νόχ η συγκέντρωση των εισφορών, αφ' ετέρου το να διαχειρίζεται τα χρήματα όταν οι περιστάσεις δεν επιτρέπουν την έγκαιρη σύγκληση συνέλευσης. Η επιτροπή θα αποφασίζει σ' αυτές τις περιπτώσεις ομόφωνα - διαφορετικά το θέμα θα παραπέμπεται υποχρεωτικά στη συνέλευση. Σε κάθε περίπτωση η επιτροπή αυτή θα ελέγχεται από τα μέλη του ταμείου.

Ορίζουμε τέλος πως το μέγιστο ποσό που θα διατίθεται κάθε φορά δεν θα πρέπει να είναι μεγαλύτερο από το 70% του ποσού που έχει το ταμείο - καθώς (είναι βέβαιο) πάντα θα υπάρχει μία "επόμενη φορά" κατηγορούμενων που θα πρέπει να στηρίξουν οικονομικά.

*Προς αποφυγήν παρεξηγήσεων με τον όρο "αντιεξουσιαστικός χώρος" εννοούμε τις ομάδες και τα άτομα που δρουν είτε με βάση τη ιδεολογία (αναρχικοί διάφορων απόψεων), είτε με βάση συγκεκριμένες πρακτικές (καταλήψεις στέγης, αναρρασιαστικές ομάδες, αντιεξουσιαστικές πρωτοβουλίες, μαθητικές ομάδες, έντυπα, νεολογιστικά στέκια, κλπ) Η επιλογή του όρου "αντιεξουσιαστικός χώρος" είναι σχηματική, και δεν υπονοεί κάποια πολιτική αξιολόγηση, θετική ή αρνητική. Τέλος τα όσα περιγράφουμε σαν "προβλήματα" δεν αφορούν στον ίδιο βαθμό και με την ίδια ένταση όλες αυτές τις συλλογικότητες.

Αυτά προτείνουμε, νωρίς την άνοιξη του '94, σε ένα μεγάλο αριθμό ατόμων και ομάδων του "χώρου".... Η ανταπόκριση ήταν πολύ μικρή, ενώ αντίθετα οι επικρίσεις για αυτήν την ιδέα πολύ σκληρές -και τις περισσότερες φορές άδικες.

Επειδή δεν εννοούσαμε αυτό το ταμείο σαν "ταμείο των απόγονων των βανδάλων" αναθέσαμε εξ' αρχής τη διαχείρισή του σε ανθρώπους που δεν συμμετείχαν στην ομάδα. Ούτε κι αυτό στάθηκε "πειστικό" για τις προθέσεις μας - και ας μην μιλήσουμε για την αναγκαιότητα του....

Σήμερα, περισσότερο από δυο χρόνια μετά, το ταμείο αυτό υπάρχει. Και πέρα από εμάς στηρίζεται από ελάχιστους ακόμα ανθρώπους. Δεν είναι αυτό που θα έπρεπε να είναι η μικροψυχία δεν κολώνει ούτε μπροστά στο ένα χιλιάρικο τον μήνα.... Ή, φαίνεται, πως τα κηρύγματα περί αλληλεγγύης είναι, όταν δεν πρόκειται για τους "φίλους μας", φτηνότερα κι από τριάντα φράγκα τη μέρα.

Όταν χρειάστηκε το ταμείο να τσοντάρει οικονομικά για την αποφυλάκιση κάποιου, το κάναμε - και δεν ήταν "φίλοι μας". Σίγουρα όμως, μέχρι τώρα, αυτή η ιστορία είναι περισσότερο ένας τσαμπουνκάς - δικός μας και κάποιων λίγων ακόμα. Ένα πείσμα πως το χέρι στη τσέπη (και το μυαλό...) το βάζουμε να δουλέψει όχι μόνο για τους κολλητούς μας. Και ο νοών νοείτω.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΜΟΥ

Η "αντιρατσιστική" υποομάδα προέκυψε σαν "συνέχεια" της ομάδας για τα μμε, κι οι περισσότεροι που συμμετείχαν στην ομάδα για τα μμε πέρασαν στην "αντιρατσιστική". Το θέμα καθ' αυτό ήταν φυσικό επακόλουθο της πολιτικής της ομάδας (αφού πχ. ήταν κυρίαρχο στην θεματολογία των σπρέι) αλλά και του καθένα χωριστά στην καθημερινότητά του. Ήταν εξάλλου η εποχή που ξαναεμφανίζονταν διάφορα πτώματα, δηλαδή μεμονομένα περιστατικά επανεμφάνισης φασιστοειδών, (όπως για παράδειγμα με το μαχαίρωμα μιας μαθήτριας στους Αμπελόκηπους) που όμως ακόμα απαντιούνταν άμεσα, (στη συγκεκριμένη περίπτωση με την μαχητική πορεία των μαθητών στα γραφεία της χυρσής ανήγης), άρχιζε το κινήγι των αλβανών και επεκτεινόταν ο εθνικιστικός παροξυσμός με τα Σκόπια-την Μακεδονία και γενικά με ό,τι βρίσκεται δίπλα μας.

Οπότε οι καταβολές κοινές, οι εμπειρίες παρόμοιες, οδηγούν στο αποκορύφωτο "Όταν τσακώνονται οι ιλλποπότοι-μοι, την πληρώνουν τα βατράχια" (για τους Αλβανούς).

Κρίναμε απαραίτητο να υπάρχει η σταθερή δυνατότητα άμεσων κινηματικών δυναμικών απαντήσεων πέρα από την "νυχτερινή" δράση, σε συνδυασμό με το συνεχή "λόγο" προς την κοινωνία. Μια κοινωνία που αποβλακώνεται από την προπαγάνδα των μμε που σπρώχνουν στον πάτο όσους δεν έχουν στο ήλιο μούρα, για να προσφέρουν εικονική και ψεύτικη κοινωνική συνύπαρξη και ασφάλεια.

Όμως γίνεται κατανοητό ότι η απάντηση στο ρατσισμό δεν πρέπει να περιορίζεται ή να σταματάει σε ξερά αντιρατσιστικά και ανθρωπιστικά συνθήματα, αφού ο κοινωνικός διαχωρισμός που προωθείται είναι αναγκαίος λίθος για τη δομή της σύγχρονης κοινωνίας και απευθύνεται στην ψυχολογία της μάζας (από το αρχαίο "Διαιρεί και Βασίλευε") αλλά και στην ψυχολογία του ατόμου (στοχεύοντας στην προσωπική μίξερια και την καθημερινή σχίζοφρένεια του εργαζομένου).

Προς αυτή την κατεύθυνση μας οδήγησαν και οι συζητήσεις σχετικά με την "μαύρη" εργασία, που ανέδειξαν τη σχέση που υπάρχει ανάμεσα σε αυτά τα δύο θέματα. Αυτό το σκεπτικό αντικατρο-

ΔΟΥΛΕΙΑ:

ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΕΙΟ

Γιατί γαστρίτις, κόλitis, μαλακός, αλφειά, μαλά, Μελίνα τη δουλειά και με μέρα 8 ώρες, αλλά για να ανεργία, Δε γαστρίτις την μέρα των σπουδών, του δημοσίου, του βολέματος, της τηλεόρασης... Συνήθως 10-12 ώρες δουλειά την ημέρα Προσφέρω 4000-5000 με μισθό 4000-5000 Κουά, χωρίς κρατάω το μισθό μόνος μου. Το σπαστό ένα φέλος, μια μισθολόγος να ανέξο... Με σπάλλω, κουρασ, δίχως, βροχή, λίγο κρύο... Χωρίς Έσχα, Αρσέλη, Επιδόματα, Πληρωμένες υπερμερές, Δύρα, Αποζημίωση για την απώλεια...

ΜΑΥΡΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

ΔΟΥΛΕΙΑ: ΣΤΙΣ ΑΦΙΣΚΟΛΗΝΣΕΙΣ

Καλά παίζεις κατά παραγγελία, υποχρεωμένος να καλύπτεις κάθε περιοχή που σου αναθέτουν. Αν και εργάζεσαι σε μια από τις πιο προσοδοφόρες δραστηριότητες, την βιομηχανία της διαφήμισης, δουλεύεις στην κατηγορία των πιο καταθλιπτικών, σε αποσπάζει ανήλικες, μέρα-νύχτα, με όλη τη κρίση, σε εκκένωση την πόλη. Πληρώνει με το κομμάτι και σπασάει με την ώρα Χωρίς Έσχα, Αρσέλη, Επιδόματα, Πληρωμένες υπερμερές, Δύρα, Αποζημίωση για την απώλεια...

ΜΑΥΡΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

ΔΟΥΛΕΙΑ: ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΜΕ ΜΗΧΑΝΑΚΙ

"Μέγα"... να πω σταμάτα για... να πω και καλύτερο για... να πω δουλειά... να σου δώσω μισθολόγιο να έχω το χαρτί μου να έχω ένα εξαρτημένο πρόσωπο σε δύο πόδες. Για τους, ταίριασε ένα ένα εξαρτημένο πρόσωπο. Για το σπαστό ένα ένα δακτικό κεφάλαιο, γ' αυτό όσο έχω μισθολόγιο, έχω και δουλειά. Για τους νόμους δεν έχω παραστάσεις, ανά καινού δουλειά οδηγώ, εκπαιδευτώ, υπακούω, παραδίδω, αλλά και τονίζω, υπακούω, υπακούω. Μάλα σε απεικονίζω, αλλά και τονίζω, υπακούω, υπακούω. Χωρίς Έσχα, Αρσέλη, Επιδόματα, Πληρωμένες υπερμερές, Δύρα, Αποζημίωση για την απώλεια...

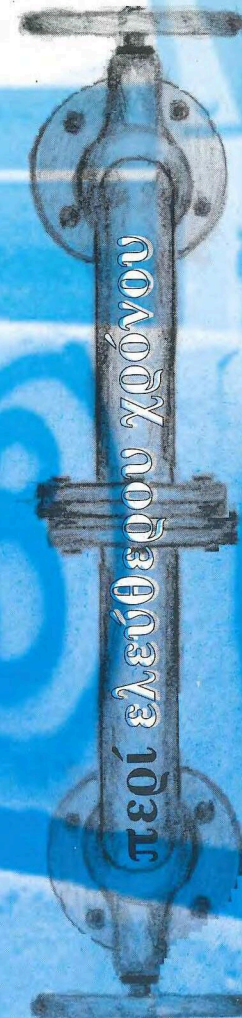
ΜΑΥΡΟΣ ΕΡΓΑΤΗΣ

ΠΕΡΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΤΗΣ

Ο περιστασιακά εργαζόμενος, ο μαύρος και κινητικός εργάτης εξακολουθεί να μας ενδιαφέρει. Βγάσουμε τρεις αφίσες με θέμα το μαύρο εργάτη σε τρεις αντίστοιχα εκδοχές, πολύ συνηθισμένες στο περιβάλλον μας: δουλειά σε συνεργείο, δουλειά στις αριστοκολλήσεις, εξωτερικές δουλειές με μηχανάκι. Την ίδια εποχή φίλες που δούλευαν γκαρσόνες σε μπαρ, κάποιες από τις οποίες ήταν και μέλη της ομάδας, είχαν βγάλει αφίσες με θέμα τη δουλειά στα μπαρ. Κολλούσαμε, λοιπόν, και τις τέσσερις αφίσες μαζί, γιατί είχαν βγει με ανάλογη λογική: να φανεί ποιά μπορεί να είναι το "παράμυθι" σε κάθε τέτοια δουλειά, στο όνομα του οποίου μπορεί κάποιος ή κάποια που δουλεύει να φάει πολλά σκατά. Κάνοντας διαρκείς παραχωρήσεις σε αφεντικά που στην ουσία τον/την κλέβουν, κάνοντας πολύ καιρό υπομονή μέχρι να βρει κάτι καλύτερο, κάποιες φορές και με την ψευδαίσθηση πως τουλάχιστον στη δουλειά αυτή έχει μεγαλύτερη ελευθερία ή μεγαλύτερη κοινωνικότητα, προσπαθώντας όσο μπορεί να μην αισθάνεται εργάτης. Οι αφίσες αυτές είχαν πραγματικά μεγάλη επιτυχία.

Στο δρόμο, την ώρα που κολλάγαμε, πολλοί σταμάταγαν και τις διάβαζαν επιτόπου και μας ρωτούσαν τί εννοούμε...

Το επόμενο βήμα ήταν να καλέσουμε όσους ενδιαφέρονταν σε συζήτηση με θέμα την εργασία. Την ίδια εποχή υπήρχε και μία ομάδα με επεξεργασμένη άποψη πάνω στο θέμα, που είχε αναπτύξει ήδη δράση, οι Αυτόνομες Εργατικές Συστηρώσεις. Μας ενδιέφερε να συζητήσουμε μαζί τους, όπως και με κόσμο από τις δικτικές συννοικίες, φιλους και φίλες που δούλευαν σε μαύρες δουλειές. Καλέσαμε για συζήτηση στη villa amalias θέτοντας ερωτήματα που μας είχαν απασχολήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή στην ομάδα μας, χωρίς όμως να έχουμε στο μυαλό μας μία πιθανή προοπτική, μία πρόταση για την

Το φθινόπωρο του '94 το αντι-λεξικό έχει γίνει αρκετά γνωστό στα σχολεία, και κάμποσοι μαθητές και μαθήτριες που περνάνε από το βιβλιοπωλείο της villa amalias το παίρνουν, για να το μοιράσουν στα σχολεία τους. Απο την άλλη μεριά σαν αριθμός έχουμε λιγοστέψει στους απόγονους των βανδάλων - κυρίως όμως το γεγονός πως οι

Όταν παθεύουν οι ιπποδοταμοί την πληρώνουν τα βατράχια;

Κι αυτές κι άλλες μαριόλε από τα όπια τους στο έπος των νεοαρχαίων στις καλύτερες δουλειές για να κομίσουν ψωμί με τα σπρέι του έθνους και του κηρύσιου περιφρονούν και γεννηθούν οι πόδες σινωφ, ΕΠΙΧΡΥΣΜΕΝΟΙ ΕΠΙΘΗ ΕΙΝΑΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

ΟΥΤΕ ΑΥΤΟΙ, ΟΥΤΕ ΕΝΩΣΕ ΟΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΠΙΘΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΑΛΒΑΝΟΙ ΜΗΝ ΜΑΣ ΔΟΜΗΤΕ ΜΟΝΟΥΣ ΜΕ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΑΝΤΙ-ΛΕΞΙΚΟ

της καθημερινής ζωής

ΕΙΜΑΣΤΕ
ΟΛΟΙ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΜΟΥ

πύζεται στη μπροσούρα "είμαστε όλοι μετανάστες", το οποίο αποτελείται από περιπλεκόμενες φιγούρες που δείχνουν τους τεχνητούς διαχωρισμούς σε ένα κόσμο που η ομορφιά του είναι ακριβώς η μη-καθαρότητά του. Αυτό που θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε είναι ότι με πολλούς και διάφορους τρόπους οι μετανάστες δεν είναι "κάποιοι άλλοι", αλλά και εμείς οι ίδιοι, σε πολλές πλευρές των συμπεριφορών μας. Η μπροσούρα αυτή, λόγω του πολύ μεγάλου κόστους της, μοιράζεται μεν και στο δρόμο, αλλά αρκετά επιλεκτικά.

Λίγους μήνες μετά, με αφορμή τον ξυλοδαρμό Αλβανών στους Αγ. Ανάργυρους συνδιοργανώνουμε με άλλες ομάδες των δυτικών συνοικιών (Περιστέρι, Άγιοι Ανάργυροι) μία πορεία στην συγκεκριμένη γειτονιά, που κάνει αισθητή την παρουσία της. Αυτή η πορεία λειτουργεί και "εσωτερικά", αφού μας δημιουργεί τη σκέψη για κοινή δράση/παρέμβαση στις δυτικές συνοικίες. Εξάλλου, μετά το "είμαστε όλοι μετανάστες" είχαμε αρχίσει να συζητάμε για άλλες μορφές ρατσισμού όπως ο συμμοριακός ανταγωνισμός μεταξύ γειτονιών και το κάθε μορφής υπαρκτό ή ιδεολογικό σύνορο από την γειτονιά, την ομάδα μέχρι το πολιτισμό.

Γίνονται κάποια συγκεκριμένα καλέσματα στις ομάδες που συνδιοργάνωσαν την πορεία στους Αγ. Ανάργυρους όπου προτείνουμε την παραπάνω γενικότερη θεματολογία πάνω στις διάφορες μορφές του καθημερινού ρατσισμού.

Ακριβώς επειδή ήδη λειτουργούσαμε σαν αντιρατσιστική ομάδα και είχαμε διαλέξει το σκεπτικό που μας απασχολούσε, προς την κατεύθυνση που προαναφέρθηκε, δεν θέλαμε, και δεν μπορούσαμε να κάνουμε άλλη παρέμβαση στην κοινή αυτή διαδικασία.

Ενώ στις τρεις συζητήσεις που έγιναν σχετικά δεν λειτουργούσαμε σαν συμπληρωματική ομάδα (δεν "κατεβαίναμε με γιοαμμή...") αλλά σαν μεμονωμένα άτομα, συνέβει να αποχωρήσουμε σταδιακά στην συνέχεια, όχι επειδή αυτό αποφασίσαμε όλοι μαζί, απλά επειδή είχαμε ένα κοινό σκεπτικό που διέφερε απ' αυτό που άρχισε να διαγράφεται στις συζητήσεις. Κι' ύστερα η σύνθεσή του κόσμου άρχισε να αλλάζει συνέχεια με συνέπεια την αναγκαιότητα των συζητήσεων (κάτι το οποίο είναι κουραστική διαδικασία ως γνωστό).

Εν τω μεταξύ γίνονται τα γνωστά γεγο-

ΠΕΡΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ και ενάντια της

εξέλιξη αυτής της ιστορίας. Στην πορεία μάλιστα των συζητήσεων δε συμμετείχε καν όλη η ομάδα. Οι συζητήσεις γίνονταν ανά εβδομάδα επί ένα μήνα σχεδόν και τελικά σταμάτησαν.

Πριν το καλοκαίρι αρχίσαμε να συζητάμε την έκδοση μπροσούρας που θα περιλάμβανε διαλόγους κινητικού-μαύρου εργάτη με έναν κλασικό εργαζόμενο, με ένα συνδικαλιστή, με ένα φίλο-φύλη, με τον πατέρα ή το θείο που προσπαθεί να καβατζώσει το παιδί σε καμιά πρόκληση δουλειάς. Δε φτάσαμε τους διαλόγους μας όλοι, κωλοβαρέσαμε, και τελικά η μπροσούρα αυτή δε βγήκε ποτέ.

περισσότεροι/ες δουλεύουν σε πρωινές δουλειές κάνει το μοίρασμα στα σχολεία πιο δύσκολο. Έτσι "μετακομίζουμε" κατά κάποιο τρόπο στο Μοναστηράκι, απ' όπου γίνεται μεγαλύτερο μέρος του μοιράσματος, σε σχέση με την προηγούμενη χρονιά. Το τιράζ παραμένει πάντα 2000. Παρά την κάποια βαρεμάρα (ο αρχικός ενθουσιασμός υποχωρεί και υπερिशχύνει φορές φορές η τεμπελιά απέναντι στη προοπτική του μοιράσματος...) από το φθινόπωρο του '94 ως το καλοκαίρι του '95 θα βγούν 4 τεύχη (τον νοέμβρη '94, τον φλεβάρη, τον απρίλη και τον ιούνιο του '95). Η διάθεση να βγαίνει το αντιλεξικό μία φορά κάθε μήνα αποδεικνύεται ουτοπική...

Στο τεύχος του νοέμβρη του '94 προστίθεται προκήρυξη με την οποία αναλαμβάνουμε την ευθύνη μας, σαν ομάδα, για την συμμετοχή μας στην ολιγόωρη κατάληψη του πολυτεχνείου, ενάντια στις συλλήψεις των καταληψιών στέγης (περισσότερα σχετικά σε επόμενη σελίδα).

Ακόμα, μαζί με το αντιλεξικό του φλεβάρη του '95, βγαίνει ένα έξτρα τεύχος, με τίτλο το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος το οποίο αναφέρεται ειδικά στην "κρίση" της εκπαίδευσης και τις μαθητικές καταλήψεις....

Μετά το έβδομο τεύχος, και ουσιαστικά ύστερα από ενάμιση περίπου χρόνο κυκλοφορίας του αντιλεξικού προσπαθούμε να κάνουμε μία εκτίμηση της διαδρομής του. Παρόλο που έχει γίνει αρκετά γνωστό η ανταπόκριση στην ταχ. θυρίδα είναι μάλλον φτωχή. Δεν απογοητευόμαστε, απλά ξαναεπιβεβαιώνουμε μεταξύ μας πως το αντιλεξικό της καθημερινής ζωής δεν είναι ένα εγχείρημα που (θέλουμε να) προσφέρει "κύρος" σε όποιον συμμετέχει, αλλά μήνυμα σ' ένα μπουνάλι....

αντι-λεξικό της καθημερινής ζωής

5

αντι-λεξικό της καθημερινής ζωής

6

αντι-λεξικό της καθημερινής ζωής

ΑΔΕΙΑ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ
ΣΕ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΑΝΗΜΕΤΩΣ ΚΑΙ ΑΝΟΜΙΑΣ
Εξαιρούμεν: Κληρικούς, ιερείς, μοναχούς, και οποιαδήποτε άλλα άτομα που ανήκουν σε εκκλησιαστικές ή άλλες οργανώσεις.

μετανάστες εργάτες
μη μας αφήνετε μόνους
με τους "εκπροσώπους" μας

πλάι στα μεσαιωνικά κάτεργα της
"παράνομης" δουλειάς
η ΓΣΕΕ ΑΕ φροντίζει πάντα
για δουλειά με ανθρώπινο πρόσωπο...

στο ακρωτήριο των φτηνών εργατών, στην κρεοπωλεία της "εθνικής ανάπτυξης", προσέτετε τους "αυθιγμένους" της εργασίας οι μετανάστες θα χωρίζονται σε κατηγορίες (θα γίνονται πάλι η εξωτερική πολιτική), (για να κάνουν οι κρατικοί υπάλληλοι, να κλέβουν, όσο κάνουν, φρόνιμοι, θα "απορρίπτονται" (αλλά ποτέ δεν θα ανταρτοποιούνται, ούτε θα αποζημιώνονται...)

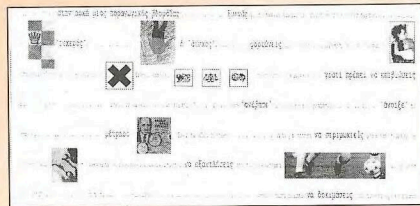
ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

περί αντιρατσισμού

νότα με το μαχαίρωμα του Σταθόπουλου, την πορεία του Απρίλη και την σύγκρουση με το "Άλφα", που μας οδηγούν συνολικά σε μία περίοδο επαναπροσδιορισμού και επανεκτίμησης για τις σχέσεις μας στον "χώρο".

Το καλοκαίρι του '95 βγάσουμε την προκήρυξη "ΑΔΕΙΑ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ" που ασχολείται με την καρμέλα για τις ευθύνες των μεταναστών στην ανεργία. Η προκήρυξη αυτή μοιράζεται σε περισσότερο από 4000 αντίτυπα, στο δρόμο, σε σταθμούς, σε μηχανάκια, και είναι το τελευταίο ουσιαστικό έργο αυτής της ομάδας. Ταυτόχρονα προσπαθούμε να ξαναμπούμε στον κύκλο των συζητήσεων για τον ρατσισμό στις καθημερινές μας σχέσεις και για τις τυποποιήσεις/κατηγοριοποιήσεις που χαρακτηρίζουν την σύγχρονη κοινωνία.

Το μαχαίρωμα ενός χουλιγκάνου της ΑΕΚ μας βάζει σε συζητήσεις γύρω από την νευρώση που χαρακτηρίζει τον ελεύθερο χρόνο (αφού υπάρχει πρόσφορο έδαφος από τις προηγούμενες γενικού περιεχομένου αντιρατσιστικές συζητήσεις). Αυτές οδηγούν στην έκδοση ενός τρίπτυχου - προκήρυξης με αυτό το θέμα, το οποίο είναι και ο προπομπός για την δημιουργία της ομάδας για τον ελεύθερο χρόνο. Το τρίπτυχο αυτό θα μοιραστεί σε χίλια πεντακάσια αντίτυπα, κυρίως σε πλατείες και έξω από κινηματογράφους

ΟΙ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΕΣ

ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΞΑΝΘΑΛΩΝ

ΜΗ ΜΠΑΙΝΕΙΣ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ

Η παρέλαση είναι μία από τις πιο καθιερωμένες, και γι' αυτό τις πιο πρόσφατες εκδηλώσεις της εθνότητας. Έχει σαν ιδανικό της την πιο απάνθρωπη εκτέλεση, τον σφατό. Και καθώς η παρέλαση είναι εφαρμογή της σημερινής παιδαγωγίας και της μιλιταριστικής αιδιότητας, κατά πόσο είναι αυτές οι εκδηλώσεις, είναι οι σημερινές θέματα στην αγωγή. Γιατί επιβεβαιώνει παντοφύλακες πως οι άνθρωποι μπορούν να γίνουν κατά ανάγκη μίας νεκρικής, υποταγμένης, τάξης ελαχίστης σε σχέση της κίνησης ανθρώπων. Η παρέλαση αυτό θέλει να δείξει πως η εθνότητα μπορεί να γίνει τον καθένα μία κοινότητα, χωρίς σύνορα, χωρίς αποθήματα, εξάρτημα και ανταλλάγματα στις μηχανές της. Η παρέλαση είναι διαίτημα του φασισμού. Εκδηλώνει την διαίτημα και την συνεπαισθημένη μενότητα και την υποταγή... και με αυτά τα υλικά φτιάχνει την "μεταναστευτική γεωμετρία" των κλειδών, των πετρώδων, των σιδηρών...

Τρυκάνι που ρίχτηκε σε διάφορες γειτονιές, κοντά στους δρόμους των παρελάσεων, τα ξημερώματα της 28ης οκτώβρη '94, σε 15000 αντίτυπα

το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος

της καθημερινής ζωής

Ειδική έκδοση, αφιερωμένη σε όσες και όσους ξενύχτησαν, περιφρουρήσαν, διαδήλωσαν και ερωτεύτηκαν στις τελευταίες μαθητικές καταλήψεις, και σε όλα όσα θέλουμε να γίνουν, και θα κάνουμε...

Τί είναι το δημόσιο σχολείο;... Τί σχέση έχει σήμερα με το κράτος και γιατί αυτό "εγκαταλείπει" τη δημόσια εκπαίδευση;... Αλλαγές στις διαδικασίες ιδεολογικής ενσωμάτωσης... Τί ρόλο παίζουν οι γονείς και οι καθηγητές;... Ποιοί βρίσκουν σαν "λύση" την "επιστροφή στο παρελθόν";... Να κάνουμε γενικευμένες καταλήψεις;...

ΠΛΗΝ ΟΚΤΩ

Προκήρυξη που κυκλοφορήσαμε στη διάρκεια πορείας στους Αγίους Ανάργυρους, τον Απρίλη του '95.

...Στους Αγίους, στη δυτική Αθήνα, στις γειτονιές του Πειραιά, οι κόντρες του σαββατομαρξιστικού, το ξενόρωμα απ' τη δουλειά της εβδομάδας, τα νεύρα γι' αυτά που κοιτάς αλλά δεν μπορείς να έχεις, γίνονται παρὰ και τσαμπουνάκια. Και βέβαια ο τσαμπουνάκι χρειάζεται κι' έναν αντίπαλο. Και πώς τυχαίνει, και είναι πάντα ο διπλανός σου...

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

περί ελεύθερου χρόνου

Η ομάδα δημιουργήθηκε κατά τις αρχές του Οκτώβρη. Μετά το αντιρατσιστικό υπήρχε η επιθυμία να μιλήσουμε και για άλλα πράγματα. Τι ακριβώς... δεν ήταν ξεκάθαρο. Ο καθένας είχε άλλα στο μυαλό του, ενώ κάποιοι ήθελαν έτσι κι αλλιώς να συνεχίσει η ίδια ομάδα του αντιρατσιστικού. (Το ότι δεν συνεχίστηκε αυτή η υποομάδα δεν σημαίνει ότι την απορρίψαμε κιόλας. Το ίδιο έχει συμβεί και με άλλα θέματα στο παρελθόν. Ας πούμε ότι αφήνουμε στους εαυτούς μας "παρεκαταθήκες"...).

Η συγκεκριμένη ομάδα στην πραγματι-

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ, ΓΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΡΓΑ

Σικέ αναταραχή στο μουσείο...

Συζήτηση αναταραχή στο μουσείο...
της εξέγερσης της 17ης Νοέμβρη: όπως κάθε χρόνο έτσι κι' εφέτος πολιτικοί, πρωτάνεις, αστυνομικοί, φασίστες και δημοσιογράφοι συναντήθηκαν στην παράσταση "εμπεισόδια στην επέτειο". Εργο χλιοπαιγμένο, σενάριο μελετημένο λεπτό προς λεπτό, ραντεβού παραδειγματικής καταστολής, όπου όλο το συνάφι των ηγεμόνων έρχεται κάθε χρόνο, για να σφίξει ο ένας το χέρι του άλλου... κυνηγώντας και παγιδεύοντας απρόσεχτους "γνωστούς - άγνωστους".

Ανοιχτοί λογαριασμοί για κάθε χρήση...

Ανοιχτοί λογαριασμοί για κάθε χρηστή...
Το ρουτινιάρικο ραντεβού προέβλεπε για φέτος το χτύπημα των καταλήψεων στέγης. Τέσσερα σπίτια κατειλημένα εδώ και χρόνια απο άστεγους νεολαίους, τέσσερις ομάδες αγωνιστών και αγωνιστριών που έχουν μπει από καιρό στο "μάτι" πότε της αστυνομίας, πότε των φασιστών, πότε των δημοσιογράφων. Γιατί; Μα γιατί ο εχθρός όλων αυτών είναι πιά πρώτα απ' όλα κοινωνικός, προκαλεί την κουλτούρα της μικροαστικής μιάζας, δεν σέβεται ούτε οικογένεια, ούτε ιδιοκτησία, ούτε θρησκεία, ούτε πατρίδα, πάει κόντρα στην κορρολαγνεία των μμε, προσπαθεί να ορθώσει το ανάστημα μιάς αντιστάσης που ούτε φοβάται, ούτε κρύβεται....

Ετσι, με πρόσχημα τα μικροεπεισόδια της 16ης Νοέμβρη, το επόμενο πρωί οι μπάτσοι μπούκαραν "προληπτικά" στις 4 καταλήψεις, συλλαμβάνοντας 26 καταληψίες...

Οι δημοσιογράφοι σημαδεύουν, οι μπάτσοι εκτελούν...

Επέτειοι κι' "αλήτες", επίσημοι και "προβοκατορες", δολιχόμαλότητα κι' οργή, αλήθειες και ψέμματα, όλα αλέθονται και όλα καθορίζονται απο τους απατεώνες της ενημέρωσης. Απο μιά χούφτα ιδιοκτήτες και υπαλλήλους των μμε, που στην θέση της κουκούλας των ρουφιάνων φοράνε την κάμερα και το μικρόφωνο. Το έργο τους για φέτος ήταν δουλεμένο με την πείρα της επιχείρησης "καμμένη πρωτανεία", πριν απο τρία χρόνια. Αλλά δεν μαθαίνουν μόνο οι κουφάλες. Μαθαίνουμε κι' εμείς....

Το πρόγραμμά τους "κρέμασε"...

Το πρόγραμμα τους "κρέμασε"...
Στις 17 Νοέμβριο το απόγευμα η ψύχραιμη αποφασιστικότητα λίγων στην αρχή και δύο χιλιάδων διαδηλωτών στη συνέχεια, κατέστρεψε την παράσταση από την αρχή μέχρι τέλος. Μιά συνέλευση 800 ατόμων, η απόφαση για μία αυτοπεριφερουόμενη κατάληψη του πο

λυτεχνείου, η απόφαση "δεν φεύγουμε αν δεν απελευθερωθούν όλοι οι συλληφθέντες", αυτά τα "λίγα" αλλά ουσιαστικά ήταν αρκετά για να μπλοκάρουν τα σακοφάγα σχέδια.

Οι σκηνοθέτες περίμεναν μάταια, τα δελτία των 8.30 και μαζί τους ολοκληρω το παραμύθι της επετείου έμειναν σε σκηνές από το τίποτα, οι μάπασοι αμίχανοι στην άκρη... Νευρικήτητα και απορία: τί στο διάολο, γιατί δεν "παίζουν";

Μπλοφάρουμε και τους μπλοκάρουμε
 ...δ.ζ. του Θεάματος

Μπλοκάραμε και τους μπλοκαράμε
Βάλαμε πάγο στη καρδιά του θεάματος, ενστικτώδικα
καταστρέψαμε το αγαπήμενο σπορ των αφεντικών αλ-
λά και των υπηκόων τους την πιό κατάλληλη στιγμή. Οι
κυνηγοί κεφαλών και όλο το φιλοθεάμον κοινό τους έ-
μειναν με τα σάλια στο στόμα. **Αρνηση στις αρνητικό-**
τητες της θεαματικής κοινωνίας: μιά θαυμάσια ιδέα που
προκάλεσε έναν ανομολόγητο πανικό. Οι σύντροφοι
μας ελεύθεροι ως τις 11 το βράδυ: απίστευτο, κι' όμως
αληθινό!!!

Στις 17 σπάσαμε πλάκα - κι' αυτό ήταν ουσιαστικά επεισοδιακό.

Πεισοδιακό.
 Όπως κάθε χρόνο, έτσι κι' εφέτος... Αλλά να: οι σιγού-
 ριές και οι αυτοματισμοί της επετείου, το πρόστυχο σε-
 νάριο της λήθης και της κρατικής βίας, οι παραδειγμα-
 τικές τιμωρίες και οι ιδεώδεις ένοχοι, όλα αυτά αχρή-
 στευσαν με μιά μονάχα, ελάχιστη αλλά καθοριστική κί-
 νηση. Στήσαμε μιά αληθινή προβοκάτσια στον κανι-
 βαλισμό όλων αυτών των μικρών και μεγάλων "κυρίων",
 και τους αφήσαμε να ψάχνονται, έστω για λίγο. Πολύ ω-
 ραία: η εξουσία τους δεν είναι ανίκητη.

**ΚΟΝΤΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΚΟΥΦΑΛΕΣ
ΚΑΙ ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ**

ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΒΑΝΔΑΛΩΝ

(...και, έγιναν και μερικές συγκρούσεις μετά τις 12 τη νύχτα, όταν οι φασίστες έχασαν την υπομονή τους, και όταν μερικοί οργανωμένοι ανόητοι προσπάθησαν να καθοδηγήσουν την οργή της μητροπολιτικής νεολαίας, προσέλαβαν να τα δικά τους συμφέροντα. Αλλά όλο και περισσότεροι κα-
σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα. Αλλά όλο και περισσότεροι κα-
σύνμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα. Αλλά όλο και περισσότεροι κα-
ντεβού, και πως ο φετιχιμός της "συγκρουσης για τη σύγκρουση" φτιά-
χνει μόνο "περαστικούς" και "μετανιωμένους"...)

Αυτό είναι μία προκήρυξη.... που κυκλοφόρησαμε σε 1300 περίπου αντίτυπα τον νοέμβριο του '94, ύστερα απο την μερικών ωρών κατάληψη του πολυτεχνείου, και την απελευθέρωση τόσο των 26 καταληψιών στέγης (που τους είχαν δέσει το πρωί εκείνης της ημέρας) όσο και των περίπου 40 αναρχικών (που τους έδεσαν νωρίς το μεσημέρι, σε τραπεζάκι έξω απο το πολυτεχνείο)....

(Τί θέλαμε να πούμε μ' αυτή την προκήρυξη; Ποιά "ευθύνη" αναλαμβάναμε; Οχι βέβαια της κατάληψης σε όλη της την έκταση - αλλά οπωσδήποτε μιάς συγκεκριμένης λογικής.... για την αντιμετώπιση του συγκεκριμένου θεαματικού -της επετείου, των επεισοδίων της, κλπ- μιάς λογικής που στην συγκεκριμένη περίπτωση βγήκε θριαμβεύτρια απέναντι στο κράτος.... κι ας μην ευχαριστεί αυτό το αναμφισβήτητο γεγονός ούτε τους ιδεοληπτικούς, ούτε τους παρανοϊκούς.... που τους αρέσει να μετράνε τις "νίκες" με βάση τα πτώματα.... τα πτώματα τα δικά μας, εννοείτε.... καταθέταμε λοιπόν μιά λογική υποδειγματικής προβοκάτσιας απέναντι στο σύστημα, που φυσικά δεν περιλαμβάνει μόνο μπάτσους.... κι' όποιος ξέρει γράμματα μπορεί να καταλάβει πολύ εύκολα....

Και; Τί έγινε μ' αυτή τη λογική; **Τίποτα δεν έγινε!!** - 'Η είμαστε πολύ μαλάκες, ή κάτι άλλο συμβαίνει. Και φυσικά είναι κάμποσοι που υποστηρίζουν το πρώτο. Αλλά δεν υπάρχει κάτι περίεργο αλήθεια; Το γεγονός ότι όταν υποστηρίζαμε τον νοέμβρη του '94 αυτά που γράφονται δίπλα, κανείς δεν στράβωσε, ενώ ένα χρόνο μετά, όταν υποστηρίξαμε ακριβώς τα ίδια πιά αναλυτικά, προσπαθώντας μάλιστα να "θυμίσουμε" προκαταβολικά πως ό,τι είχαμε (αρκετοί μαζί....) αποκρούσει το '94 θα μπορούσε άνετα να συμβεί το '95 (και πράγματι συνέβει αυτό ακριβώς που ο παπαθεμελής, η ασφάλεια, οι δημοσιογράφοι, προσπάθησαν το '94....) τότε λοιπόν, ένα χρόνο μετά, δεν είναι περίεργο που ακούσαμε όσα ακούσαμε;

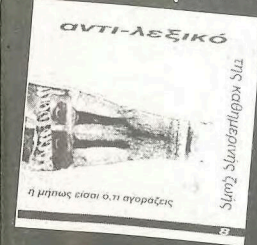
Δεν είναι περίεργο να αναλαμβάνει κανείς δυό φορές μέσα σε δώδεκα μήνες την ευθύνη της ίδιας ακριβώς λογικής, της ίδιας ακριβώς στάση, και να είναι την πρώτη φορά ο.κ, ενώ τη δεύτερη "προδότης της επανάστασης";

Αρα; Αρα κάτι άλλο συμβαίνει....

Από το φθινόπωρο του '95 το **αντιλεξικό της καθημερινής ζωής** αλλάζει. Εχοντας συζητήσει και ξανασυζητήσει μεταξύ μας την σκοπιμότητά του, είμαστε σίγουροι πως δεν μπορούμε να το αντιμετωπίσουμε παρά μόνο σαν κουβέντες που σκορπάμε λίγο ή πολύ τυχαία στους δρόμους... Χωρίς την αναμονή κάποιας "ανταπόκρισης", χωρίς την πρόθεση να "αποκομίσουμε κάποιο κέρδος"...

Ετσι αποφασίζουμε να λιγοστέψουμε τις σελίδες του (απο 16 σε 8) να μεγαλώσουμε το τιράζ (απο δύο σε τρεις χιλιάδες), και να διαμορφώσουμε την θεματολογία του περισσότερο ελεύθερα. Αποφασίζουμε να βγάζουν κάθε τεύχος δύο απο εμάς, που θα αλλάζουν κυκλικά, και προτείνεται ακόμα η ιδέα να έχει τότε - πότε ένα μονάχα θέμα. Αλλάζουμε επίσης το σχήμα του, και καταλήγουμε πως ο πιο πρόσφορος τρόπος μοιράσματος, σύμφωνα και με τις δυνατότητές μας, είναι σε περαστικούς στο δρόμο, και σε σταματημένα μηχανάκια, στο κέντρο της πόλης. Επιμένουμε ακόμα να υποσχόμαστε μεταξύ μας πως θα βγαίνει κάθε μήνα...

Ετσι, χάρη στο "θαύμα" της ...τεμπελιάς μας θα βγούν μόνο τρία **αντιλεξικά**, τον οκτώβρη του '95, τον φεβρουάριο και τον απρίλιο του '96.... Είναι γεγονός ωστόσο πως διάφορα γεγονότα απο τον νοέμβρη του '95 και μετά μας επηρέασαν με διάφορους τρόπους, και πάντως με μιά ένταση που καθόλου δεν ευνοούσε την συστηματικότητα μιάς έκδοσης όπως το **αντιλεξικό**.

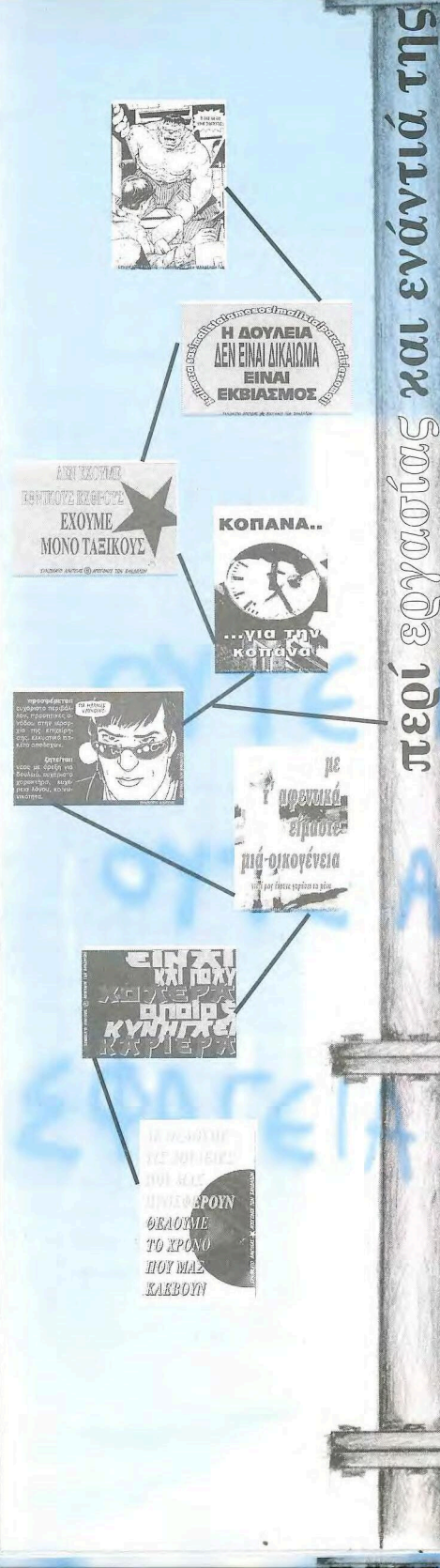
Κοιτώντας αναδρομικά τα σχεδόν δυόμισυ χρόνια έκδοσης και τα δέκα τεύχη του **αντιλεξικού**, λογαριάζοντας όλο το χαμαλίκι που σημαίνει κάτι τέτοιο αλλά και όλα τα φλασάκια που μας επέτρεψε να "βγάλουμε", τις δεσμεύσεις που διακηρύξαμε πολλές φορές για την συχνότητα της κυκλοφορίας του και τις αποτυχίες μας σχετικά, λογαριάζοντας

Από το φθινόπωρο του '95 η υποομάδα που ασχολείται με θέματα σχετικά με τη δουλειά αλλάζει σύνθεση. Αλλάζουμε επίσης και στόχο. Εκείνο που μας βγαίνει σαν πιο άμεσο (μέσα και απο τις εμπειρίες μας) είναι μιά διάθεση για συστηματική υπονόμευση της ηθικής της εργασίας.

Αυτή η ηθική, που μπορεί να εκτείνεται απο τους πρώτους πληθυντικούς (η δουλειά "μας", το γραφείο "μας", η επιχείρηση "μας") μέχρι την κατανόηση στο αφεντικό και τα προβλήματά του, ή απο την αυτοδέσμευση στους ρυθμούς της δουλειάς μέχρι την προσπάθεια ανέλιξης στην ιεραρχία, μας φαίνεται σαν το βασικό εμπόδιο για να κατανοηθεί απο τους άμεσα ενδιαφερόμενους ο χαρακτήρας και η έκταση της εκμετάλλευσης. Αλλά και το πιο βασικό εμπόδιο στην εκδήλωση αντιθέσεων κάθε κλίμακας.

Χωρίς ιδιαίτερο ψάξιμο του θέματος, ξεκινώντας απο τις ίδιες τις εμπειρίες μας, ξεκινάμε φτιάχνοντας μιά σειρά αυτοσχέλιων, που κυκλοφορούν σε 5.600 κομμάτια, και "εξαφανίζονται" σε πολύ σύντομο διάστημα... Η "υπογραφή" της υποομάδας γίνεται συνδικάτο αλητείας.

Η επόμενη ενέργεια της υποομάδας είναι κάπως πιο μελετημένη. Πρόκειται για τρεις "ιστορίες" κόντρα στο αφεντικό, τρεις καθημερινές ιστορίες ανεπίσημης αντίστασης ή και εκδίωξης, που κυκλοφορούν σαν προκηρύξεις στις αρχές του '96 σε 2000 αντίτυπα η καθεμιά. Η ιδέα είναι να αναδειχθεί το "μικρό" καθημερινό σκαμπόταξ στη δουλειά, η υπόγεια διαδρομή των αρνήσεων, που μπορεί κάλλιστα να είναι και ατομικές. Υπάρχει εδώ η διάθεση απο τη μεριά μας όχι να υποτιμηθεί η αξία της συλλογικότητας, αλλά να επιβεβαιωθεί

Αυτή η ηθική, που μπορεί να εκτείνεται απο τους πρώτους πληθυντικούς (η δουλειά "μας", το γραφείο "μας", η επιχείρηση "μας") μέχρι την κατανόηση στο αφεντικό και τα προβλήματά του, ή απο την αυτοδέσμευση στους ρυθμούς της δουλειάς μέχρι την προσπάθεια ανέλιξης στην ιεραρχία, μας φαίνεται σαν το βασικό εμπόδιο για να κατανοηθεί απο τους άμεσα ενδιαφερόμενους ο χαρακτήρας και η έκταση της εκμετάλλευσης. Αλλά και το πιο βασικό εμπόδιο στην εκδήλωση αντιθέσεων κάθε κλίμακας.

Χωρίς ιδιαίτερο ψάξιμο του θέματος, ξεκινώντας απο τις ίδιες τις εμπειρίες μας, ξεκινάμε φτιάχνοντας μιά σειρά αυτοσχέλιων, που κυκλοφορούν σε 5.600 κομμάτια, και "εξαφανίζονται" σε πολύ σύντομο διάστημα... Η "υπογραφή" της υποομάδας γίνεται συνδικάτο αλητείας.

Η επόμενη ενέργεια της υποομάδας είναι κάπως πιο μελετημένη. Πρόκειται για τρεις "ιστορίες" κόντρα στο αφεντικό, τρεις καθημερινές ιστορίες ανεπίσημης αντίστασης ή και εκδίωξης, που κυκλοφορούν σαν προκηρύξεις στις αρχές του '96 σε 2000 αντίτυπα η καθεμιά. Η ιδέα είναι να αναδειχθεί το "μικρό" καθημερινό σκαμπόταξ στη δουλειά, η υπόγεια διαδρομή των αρνήσεων, που μπορεί κάλλιστα να είναι και ατομικές. Υπάρχει εδώ η διάθεση απο τη μεριά μας όχι να υποτιμηθεί η αξία της συλλογικότητας, αλλά να επιβεβαιωθεί

Κάποιος ήθελε ας πούμε να κάνουμε εκδηλώσεις ανοιχτού χώρου με μουσικές, θεατρικά, ολάνης, ή ότι άλλο θα βρούσαμε στην πορεία.... Άλλος ήθελε να γράφουμε, να ζωγραφίζουμε ιστορίες από την μητρόπολη, να φτιάξουμε κόμικς για μοναχικές φηγούρες που κινούνται στην πόλη και θέλουν κάτι να φωνάξουν... Συζητήσαμε για το σώμα. Θέμα που μπορείς να το πιάσεις από πολλές πλευρές. Το σώμα μέσα στο χώρο, το παιχνίδι και το εμπόριο εις βάρος του σώματος μας (γυμναστήρια, κέντρα αδυνατίσματος,) σεξουαλικότητα και πρότυπα. Τέλεια γυναικα-άντρας κλπ. Συνεχίσαμε με τις ταυτότητες-ταμπέλες. Όλοι θέλουν κάπου να ανήκουν. Ο άνθρωπος όταν δεν έχει μια κοινωνική ταυτότητα νιώθει συνήθως χαμένος, απρόσωπος. "Είμαι ρεϊβός", "κουλουριάρης", "νοικοκυρά", "νταβός", "χασικλής", "αναρχικός". Αυτό που είναι το δηλώνει, και έτσι αυτοκαθορίζεται ως κάτι το "ιδιαιτερό" μέσα στους κοινωνικούς του κύκλους. Δεν φτιάχνει συλλογικότητες, γάχνει ομάδες, παρέες με ομοιοδότες για να υπάρχει μέσα στο σύνολο νιώθοντας την ασφάλεια και σιγουριά του κοινού. Προσπαθήσαμε να κάνουμε κριτική σ' αυτό, να κάνουμε ένα σπάσιμο των ταυτοτήτων. Όταν όμως συζητάς για το μέσον χωρίς να έχεις καταλήξει το πού θα πας τότε προκύπτει πρόβλημα. Το αν θα πας κάπου με λεωφορείο, με ταξί, ή με ελικόπτερο είναι μάλλον δευτερεύον ζήτημα.

περί ελεύθερου χρόνου

κόπτη αποδεχόταν την ύπαρξη της με θέμα "ελεύθερος χρόνος" όταν ξεκίνησαν οι κουβέντες του "mind piercing". Και αυτό επειδή από την μία σταμάτησε να λειτουργεί η ομάδα του αντιρατσιστικού, που είχε κάποιους στόχους και είχε αναπτύξει κάποια ζητήματα, και θα μπορούσε κάλλιστα να πει πολλά ακόμα, ενώ από την άλλη μαζεψήκαμε για να κάνουμε καινούργια πράγματα, χωρίς να είναι τίποτα ξεκάθαρο. Ετσι απλά...

Υπήρξε ένα πραγματικό μπλέξιμο μια που στις συνελεύσεις είχαμε ανοίξει πολλά θέματα. Άλλα είχαν να κάνουν με στόχους της ομάδας, άλλα με τον προσανατολισμό της υποομάδας, μπλέξιμο για το τί είναι πιο σημαντικό να μιλήσεις σήμερα ή αν έχει νόημα η ύπαρξη μιας τέτοιας υποομάδας. Μπλέξιμο για τον τρόπο που θα χρησιμοποιούσαμε....

Ο καθένας μας έχει άλλη κουλούρα, άλλα ενδιαφέροντα και άλλη καθημερινότητα. (Αυτό σίγουρα έχει αρκετό ενδιαφέρον όσον αφορά την σύσταση μιας ομάδας μια που οι κουβέντες μας πολλές φορές μας δίνουν αίσθηση πληρότητας ακόμα και όταν δεν παίζναμε αποφάσεις).

Ήταν λοιπόν φορές που γουστάρουμε, αλλά και άλλες που βαρεθήκαμε, που διαφωνήσαμε έντονα, που αγχωθήκαμε γιατί ο καιρός πέραγε και μες δεν είχαμε τίποτα το χειροπιαστό. Γιατί, ωραία όλα αυτά αλλά εμείς είμασταν εκεί γιατί κάτι θέλαμε να κάνουμε.

**ΕΙΜΑΙ ΕΝΑ
ΣΚΟΥΠΙΔΙ
ΜΑΖΕΨΕ ΜΕΤ**

Κάπως έτσι βγάλαμε και σκορπίσαμε περισσότερα από 25000 τρικάκια, τον νοέμβρη του '95.
(Τί έγινε; Δεν ξέρουμε. Εν τω μεταξύ έσκασαν τα δρόματα στις 17, οπότε δεν είχαμε μυαλό για πλάκες)

(Αρχισε να μοιράζεται το καλοκαίρι του '96)

[illegible]

περί εργασίας και ενάντια της

Συνοπτικά εκτιμώντας το διάστημα από το φθινόπωρο του '95 μέχρι την ά-

Άλλον τύπον πολιτικής; είναι πολιτική αυτό; ή μήπως θα καταλήγαμε ένα φολκλόρ, ένα "κάτι" μεσα σέ ένα λεκανοπέδιο γεμάτο από πολλά "κάτι"....

Ερωτήματα που πολλές φορές μας γεννηθήκανε...

Ας μην ξεχνάμε ότι πολλά από αυτά που έχουμε κάνει αρκετοί από μας στο παρελθόν όπως ροκ συναλίες, συνθημάτα στους δρόμους, ή ότι έχει να κάνει με το "έλεουμε να είμαστε στους δρόμους" το πήραν κάποιον και το οικειοποιήθηκαν όπως οικειοποιούνται το κάθε τι. Εκδηλώσεις, fun, και δήθεν επαναστάσεις για μια "ευαισθητοποιημένη, προχωρημένη νεολαία" υπό την έγκριση της "μεγάλης οικογένειας". Χωρίς να σημαίνει ότι κάτι τέτοιο δεν θα το κριτικάρουμε ή θα αρνηθούμε παλιούς τρόπους έκφρασης μόνο για ένα τέτοιο λόγο. Αυτό ήταν και η ευκαιρία να πιστοίμε με το "μέσο της έκφρασής μας". Αν και δευτερευόντως ήταν η ώρα πια να ειπωθεί και αυτό.

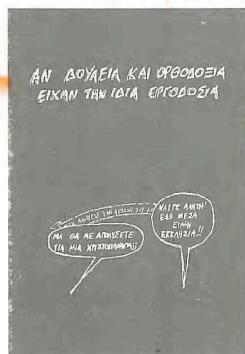
[illegible]

τα όσα είχαμε (και έχουμε) ποντάρει σ' αυτό αλλά και το τί κατάφερε τελικά μέχρι τώρα, μπορούμε να πούμε σήμερα πως το αντιλεξικό της καθημερινής ζωής είναι ένα κόλπο απο το οποίο δεν περιμένουμε ά-

μεσα τίποτα!! Υποθέτουμε μόνο πως μπορεί να ενέπνευσε (χωρίς αυτός να είναι ο κύριος στόχος μας...) κάποιους συντρόφους και συντρόφισσες, επειδή υπέδειξε έναν τρόπο να ξεπεραστεί η λογική του "περιοδικού" με τις πολλές σελίδες και τις αναλυσάρες... Και το γεγονός πως άλλες ομάδες ή παρέες συντρόφων έχουν επιχειρήσει και έχουν καταφέρει να δημιουργήσουν περιοδικά του δρόμου, συχνά καλύτερα απο το αντιλεξικό, σελίδες που διαχέουν μέσα απο τις γραμμές τους, τις εικόνες και τα σκίτσα τους τον ηλεκτρισμό άμεσων βιωμάτων, απλών αλλά καθαρών σκέψεων, είναι σημαντικό και για εμάς. Περιοδικά του δρόμου όπως το δελτίο του στεκιού περιστεριού (ήδη I5) ή η περιπλάνηση στους λαβυρίνθους της μητρόπολης απο τις βορειοδυτικές συνοικίες ή το δελτίο λιποταξίας απο την α.ε.κ. δείχνουν πως η αμεσότητα της γραφής, η αυτοαξιοποίηση μέσω του γραπτού λόγου ή της εικόνας, η συλλογική δημιουργία ενός μικρού εντύπου, η αντιεμπορευματική κυκλοφορία και η αμεσότητα στο μοίρασμα χέρι - με χέρι, με δυό λόγια αυτός ο διάχυτος, μοριακός ανταγωνισμός που έχουμε επιχειρήσει κι εμείς μέσα και απο το αντιλεξικό έχει παρόν, και πολύ περισσότερο μέλλον.

Απο κεί και πέρα το ίδιο το αντιλεξικό της καθημερινής ζωής έχει αποτελέσει για εμάς, αυτά τα δυόμισυ χρόνια, ένα είδος βαρόμετρου. Οντας η μοναδική, όλον αυτό το καιρό, σταθερή "έκφραση" των απόγονων των βανδάλων κουβαλάει όλα τα καλά και όλα τα κακά της ομάδας, όλα τα προτερήματα και όλα τα ελαττώματα μας. Θα μπορούσε να είναι περισσότερο δυναμικό, θα μπορούσε ακόμα να είναι περισσότερο τακτικό... αν φυσικά εμείς στρωνόμασταν καλύτερα... (Αλλά είπαμε: όλα όσα έχουμε κάνει ας είναι μόνο οι δοκιμές για αυτά που θα κάνουμε....)

περι εργασιών και ενάντια της

νοίξη του '96 θα ήταν σωστό να παραδεχτούμε πως στο σημερινό αήθη τόσο σαν σύλληψη όσο και (κυρίως) σαν εφαρμογή δεν ασχοληθήκαμε όσο και όπως θα έπρεπε με όσα βάλανε σα σκοπό. Όπως σε κάθε περίπτωση περίπτωση είναι οι υποκειμενικές δυνατότητες (ή οι αδυναμίες) που μπορούν να κρίνουν την αποτελεσματικότητα και την δημιουργικότητά μας.

Απο την άλλη μεριά ωστόσο μπορούσαμε να καθορίσουμε ένα κάποιο περιγραμμα δράσης. Λαμβάνοντας υπ' όψιν και τις ιδέες που δεν μπήκαν σε εφαρμογή έχουμε μια αξιοποιήσιμη αφετηρία. Επιπλέον έχουμε μια πρώτη χρησιμη εμπειρία της αξίας που μπορεί να έχει η δράση τέτοιου είδους.

Γιατί ήταν πολύ χρήσιμη εμπειρία η "υποδοχή" που είχαν οι όποιες κινήσεις μας. Το βασικό δεν είναι μόνο πως μπορούμε (και φυσικά όχι μόνο εμείς...) να ξαναμιλήσουμε για τον ανταγωνισμό, για την κόντρα στη δουλειά με τρόπους επίκαιρους. Ακόμα σπουδαιότερο είναι το ότι μια περιοχή της "κοινωνικής ζωής", η δουλειά, που θεωρείται γενικά "τελειωμένη ιστορία" για τον κοινωνικό

ανταγωνισμό, όχι μόνο δεν είναι τελειωμένη αλλά διατρέχεται απο πολλά υπόγεια ρεύματα αντιστάσεων. Ρεύματα που ούτε "καταγράφονται" με επίσημο τρόπο, ούτε πρόκειται ποτέ να κάνουν κάτι τέτοιο: απλούστατα ανήκουν και διαμορφώνουν μια εντελώς καινούργια κουλτούρα αντίστασης, που όχι μόνο δεν έχει σχέση με την κλασική πολιτική και τις ιδεολογίες της, αλλά τα αρνείται όλα αυτά, τα απεχθάνεται, ασυνείδητα ίσως αλλά συστηματικά.

"Ένας φλασάτος λόγος, καμία σχέση με τα συνηθισμένα που μέχρι τώρα είχαμε μάθει: Μήπως όλοι μας είχαμε βαρεθεί τον ίδιο τρόπο; Μήπως τα πράγματα έχουν αλλάξει ή μήπως πρέπει να αλλάξουμε εμείς; Πως είναι δυνατόν μια ομάδα να μην πειραματίζεται στον τρόπο, στο μέσον... Τι σημασία έχει αν είναι σκίτσο ή κείμενο ή φωτογραφία κουνιμένη, τραβηγμένη από το μηχανάκι; Αφού κάποιοι τη βρισκάμε πιο πολύ με τα κόμικς παρά με τα κείμενα... Γιατί να ακολουθούμε τα χνάρια που έχει χαράξει χρόνια τώρα, σαν πολιτικά μέσα, ο "χώρος"; (Προκηρύξεις, τεράστια κείμενα και αναλύσεις, ξύλινος λόγος.)

Γιατί να μην αλλάξουμε τα δικά μας πρότυπα, να συγκροτούμε ακόμα και με τις συνθήκες μας; Θέλουμε να ξεφύγουμε από τα δικά μας τα δεσμά. Να χτυπήσουμε στην πόλη με κάθε τρόπο και νοήματα, να σπάσουμε την μιζέρια των συνηθισμένων, να σοκάρουμε, να κάνουμε πλάκα, να μοιράσουμε καταστάσεις που θα αφήσουν πολλούς άφωνους..

"Mind piercing": Δεν υπάρχουν περιθώρια για απόδραση, όχι εδώ... που το 1/3 της ζωής μας το ξοδεύουμε δουλεύοντας -τους άλλους και τον εαυτό μας- που με σεξ, drugs+rock n roll ή rave κάθε σαββατοκύριακο νομίζουμε ότι έχουμε το εισιτήριο για την άλλη ζωή, τη μαγική και ορειμένη, ενώ το πρωί με το ξυμέρωμα αν δεν βρίσκουμε και σε καμία παραλία τρωσ στη μάπα τη λέρα του πρωινού ξενερώματος και την άλλη μέρα χρειάζεται ογκτική για να λειτουργήσεις γιατί από δευτέρα δουλεύουμε κιόλας. Γιατί μια συνήθεια είναι όλα και είναι φορές που συχαίνεσαι και τους πιο κοντινούς σου, συχαίνεσαι να κάνεις ριπαιή κάθε βδομάδα και να βλέπεις το ίδιο έργο. Γιατί πιο παλιά διαβάσαμε για επανάσταση στη καθημερινή ζωή, αλλά από αυτά που πιστεύεις μέχρι τη στιγμή που αρχίζεις να τα πραγματοποιείς υπάρχει πάντα μια απόσταση. Γιατί όλοι καταναλωτές είμαστε αλλά να μην παραινηθώμαστε κιόλας ρε παιδιά... Γιατί και ζάπινγκ στη τηλεόραση κάνουμε σε στιγμές βαρεμάρας και τους leftfield ακούμε και ας μας τα χει πρήξει η Haineine και τα ονισκάκια μας χτυπάμε και...και...και η κατανάλωση σου τρυπάει τον εγκέφαλο...αλλά το καλύτερο piercing είναι η αναζήτηση της σύγκρουσης όποια και αν είναι αυτή (όχι μόνο οδοφράγματα)...

...αλλά θέλουμε εμείς να διαλέγουμε τον τόπο και τον χρόνο...

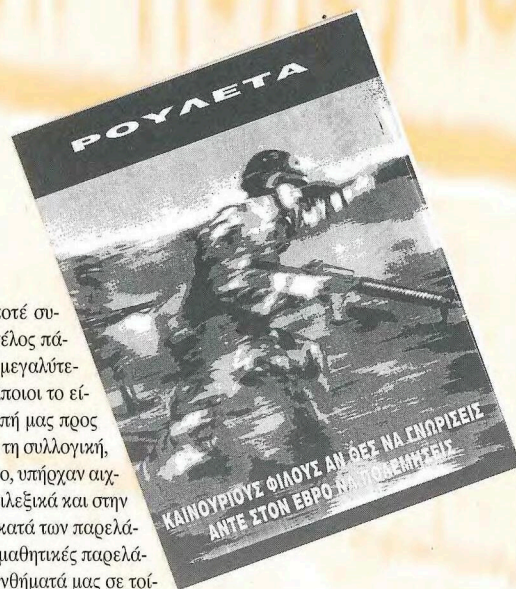
γιατί το piercing δεν είναι μόνο φλασάτες προτάσεις αλλά έχει πολλά που είναι για συζήτηση... αλλά άμα δεν καταλάβετε και τίποτα ... Δεν θέλουμε να πούμε τί είναι καλό ή κακό γιατί όπως λέει και ο Αργτώ "είναι το προϊόν των περιστάσεων μιας λίγο πολύ δραστηνής μαγιάς."

περί ελεύθερου χρόνου

Στο Mind Piercing δεν θέλαμε να αναφερόμαστε περισσότερο στον άνθρωπο σαν στατικό καταναλωτή, αλλά σαν δυναμική συμπεριφορά. Ούτε θέλαμε να μιλήσουμε για κάθε είδος κατανάλωσης, γι' αυτό και υπάρχει μεγαλύτερη αναφορά στη μουσική, ναρκωτικά, συνήθειες, παρανοήματα.

Δεν αρνούμαστε το ότι όλοι μας καταναλώνουμε, υπάρχει όμως διαφορά στην κατανάλωση μιας νοικοκυράς από έναν που καταναλώνει μουσική, ξόδα, μηχανές κλπ (και ψάχνει όμως για ένα ασφαλές trip).

Δεν βρίσκουμε καμία ιδιαιτερότητα σ' ένα χασικλή, σε έναν πότη, ή έναν μηχανόβιο και δεν μας ενόουν οι "μικρές κακές συνήθειες" μας με άλλους. Μητροπολιτικές φιγούρες που αναζητούν την ταυτότητα τους ως ιδιαίτερο χαρακτηριστικό ή ψάχνουν την απόδραση από την πόλη τους μαζί με τους φίλους "ομοειδέστες", θυμίζοντας δεκαετία '70-όλοι το ίδιο είμαστε, flower power, μπλαμπλα, -μας τα έκαναν πριν κάτι χρόνια αλλά το κόλπο έπιασε πάτο. Αν μας βγαίνει κάτι σχετικά είναι πως "μάγκες, το τραίνο της μεγάλης φυγής το έχουμε δει μόνο σε ταινία, και το ναρκωτικό που σε στέλνει τελείως, το κόλπο της τέλειας φυγής υπάρχει μόνο στα μυθιστορήματα επιστημονικής φαντασίας".

Σαν απόγονοι των βανδάλων δεν ασχοληθήκαμε ποτέ συστηματικά με θέματα милитарισμού, εθνικισμού κι ό,τι τέλος πάντων άπτεται των "εθνικών θεμάτων". Ίσως είναι και η μεγαλύτερη έλλειψή μας αυτό, αν και στις πρώτες συζητήσεις κάποιιοι το είχαν προτείνει ως βασικό θέμα. Η ασυνείδητη -τότε- ροπή μας προς λιγότερο "πιασάρικα" θέματα, μας απέτρεψε τελικά από τη συλλογική, συστηματική ενασχόληση με τα "εθνικά". Σποραδικά μόνο, υπήρχαν αιχμές κατά του στρατού, της πατρίδας κλπ σε διάφορα αντιλεξικά και στην ομάδα για το ρατσισμό. Εκτός από τα 15.000 τρυκάρικα κατά των παρελάσεων, που είχαν πέσει σε γειτονιές της Αθήνας πριν τις μαθητικές παρελάσεις της 28ης Οκτωβρίου του '94 ήταν αρκετά και τα συνθήματά μας σε τσίχλους που αναφέρονταν συχνά σε τέτοια θέματα.

Μετά από τρία χρόνια, καταλαβαίνουμε ότι οι ορμές μας που στρέφονται προς θέματα κουλτούρας και καθημερινότητας, έσκυψαν ίσως υπερβολικά πάνω από τα "αποπαίδια" της καθημερινότητας, αφήνοντας ανέγγιχτη την κύρια ψηφίδα της. Την "ελληνική παιδεία", τον "προαιώνιο εχθρό", τον "ηρωικό, ανάδελφο λαό", το "λεβέντη έλληνα" που από μόρα μας γαλουχούν. Δεν θέλαμε να δούμε τα σημάδια, όντας φορτισμένοι και φορτωμένοι από τις κουλτούρες της μητρόπολης, που έδειχναν ότι η στάθμη του βούρκου των θεών και των προγόνων ανέβαινε επικίνδυνα.

Αυτό ακριβώς έδειχνε η αφίσσα που βγάλαμε μετά τα γεγονότα στα Ίμια. Το "για μαλάκες ψάχνουν;" έδειχνε τον ε-κνευρισμό μας απέναντι στο "μεγαλείο της φυλής" που ταπεινώθηκε σε ένα βράχο στου διαόλου τη μάνα. Ήταν αυτό που νιώθαμε και λέγαμε τις επόμενες από την κρίση ημέρες, όταν ακούγαμε τα μεγαλύτερα καθίκια στις δουλειές, τους σκλάβους της εταιρείας, αυτούς που έκαναν τσάμπα υπερωρίες, που άκουγαν τις κατσάδες όταν το αφεντικό είχε νεύρα, ή διάφορους απίθανους εμποράκους που με το που ζητάς κάτι, συμπληρώνουν το ανεκδιήγητο, αλλά και διακριτικό κατά τη γνώμη τους, "θέλετε και κάτι άλλο;", να δηλώνουν ταπεινωμένοι και να απαιτούν ό,τι δε ζήτησαν ποτέ στη ζωή τους: εκδίκηση. Αυτή την αίσθηση του γελοίου για τις πατρίδες και τους πατριώτες των δύο πλευρών του αιγαίου, ήρθε να τονίσει το φυλλάδιο "βαλκανική ρουλέτα", ένα αντιμилитарιστικό κόμικ του reiser και μια παραλλαγή διαφήμισης των τηλεφωνικών γραμμών 090-...

Αποδείχτηκε βέβαια, ότι οι μαλάκες περισσεύουν στο αιγαίο και είναι και αρκετά τζογαδόροι για να παίζουν και ρώσικη ρουλέττα.

Υποομάδα για τα "εθνικά" δεν πρόκειται να φτιάξουμε πλέον, μιας και άλλοι ασχολούνται ήδη αρκετά σοβαρά με αυτά. Και θα τους βοηθήσουμε όσο μπορούμε.

ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ F16
ΜΕΡΕΣ ΣΑΣ ΜΕΙΝΑΝΕ
✱ (B)

η πατρίδα χρειάζεται θυσίες
η εθνική μας υπερηφάνεια

ΓΙΑ

παπάδες, καραβανάδες και
δημοσιογράφοι

ΜΑΛΑΚΕΣ

η ιστορία μας καλεί...

...για το θεό και την πατρίδα

ΨΑΧΝΟΥΝ?

το έθνος σύσσωμο...

ο ηρωικός (μας) θάνατος

KALTON AAMIPON OYMATONTOY

KATO TA
ZEPA SAS
APO TOYE
METANAZES

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ
ΟΤΙ ΕΚΕΙΝΟΙ

1943-1945. 1945-1946. 1946-1947. 1947-1948. 1948-1949. 1949-1950. 1950-1951. 1951-1952. 1952-1953. 1953-1954. 1954-1955. 1955-1956. 1956-1957. 1957-1958. 1958-1959. 1959-1960. 1960-1961. 1961-1962. 1962-1963. 1963-1964. 1964-1965. 1965-1966. 1966-1967. 1967-1968. 1968-1969. 1969-1970. 1970-1971. 1971-1972. 1972-1973. 1973-1974. 1974-1975. 1975-1976. 1976-1977. 1977-1978. 1978-1979. 1979-1980. 1980-1981. 1981-1982. 1982-1983. 1983-1984. 1984-1985. 1985-1986. 1986-1987. 1987-1988. 1988-1989. 1989-1990. 1990-1991. 1991-1992. 1992-1993. 1993-1994. 1994-1995. 1995-1996. 1996-1997. 1997-1998. 1998-1999. 1999-2000. 2000-2001. 2001-2002. 2002-2003. 2003-2004. 2004-2005. 2005-2006. 2006-2007. 2007-2008. 2008-2009. 2009-2010. 2010-2011. 2011-2012. 2012-2013. 2013-2014. 2014-2015. 2015-2016. 2016-2017. 2017-2018. 2018-2019. 2019-2020. 2020-2021. 2021-2022. 2022-2023. 2023-2024. 2024-2025. 2025-2026. 2026-2027. 2027-2028. 2028-2029. 2029-2030. 2030-2031. 2031-2032. 2032-2033. 2033-2034. 2034-2035. 2035-2036. 2036-2037. 2037-2038. 2038-2039. 2039-2040. 2040-2041. 2041-2042. 2042-2043. 2043-2044. 2044-2045. 2045-2046. 2046-2047. 2047-2048. 2048-2049. 2049-2050. 2050-2051. 2051-2052. 2052-2053. 2053-2054. 2054-2055. 2055-2056. 2056-2057. 2057-2058. 2058-2059. 2059-2060. 2060-2061. 2061-2062. 2062-2063. 2063-2064. 2064-2065. 2065-2066. 2066-2067. 2067-2068. 2068-2069. 2069-2070. 2070-2071. 2071-2072. 2072-2073. 2073-2074. 2074-2075. 2075-2076. 2076-2077. 2077-2078. 2078-2079. 2079-2080. 2080-2081. 2081-2082. 2082-2083. 2083-2084. 2084-2085. 2085-2086. 2086-2087. 2087-2088. 2088-2089. 2089-2090. 2090-2091. 2091-2092. 2092-2093. 2093-2094. 2094-2095. 2095-2096. 2096-2097. 2097-2098. 2098-2099. 2099-2100. 2100-2101. 2101-2102. 2102-2103. 2103-2104. 2104-2105. 2105-2106. 2106-2107. 2107-2108. 2108-2109. 2109-2110. 2110-2111. 2111-2112. 2112-2113. 2113-2114. 2114-2115. 2115-2116. 2116-2117. 2117-2118. 2118-2119. 2119-2120. 2120-2121. 2121-2122. 2122-2123. 2123-2124. 2124-2125. 2125-2126. 2126-2127. 2127-2128. 2128-2129. 2129-2130. 2130-2131. 2131-2132. 2132-2133. 2133-2134. 2134-2135. 2135-2136. 2136-2137. 2137-2138. 2138-2139. 2139-2140. 2140-2141. 2141-2142. 2142-2143. 2143-2144. 2144-2145. 2145-2146. 2146-2147. 2147-2148. 2148-2149. 2149-2150. 2150-2151. 2151-2152. 2152-2153. 2153-2154. 2154-2155. 2155-2156. 2156-2157. 2157-2158. 2158-2159. 2159-2160. 2160-2161. 2161-2162. 2162-2163. 2163-2164. 2164-2165. 2165-2166. 2166-2167. 2167-2168. 2168-2169. 2169-2170. 2170-2171. 2171-2172. 2172-2173. 2173-2174. 2174-2175. 2175-2176. 2176-2177. 2177-2178. 2178-2179. 2179-2180. 2180-2181. 2181-2182. 2182-2183. 2183-2184. 2184-2185. 2185-2186. 2186-2187. 2187-2188. 2188-2189. 2189-2190. 2190-2191. 2191-2192. 2192-2193. 2193-2194. 2194-2195. 2195-2196. 2196-2197. 2197-2198. 2198-2199. 2199-2200. 2200-2201. 2201-2202. 2202-2203. 2203-2204. 2204-2205. 2205-2206. 2206-2207. 2207-2208. 2208-2209. 2209-2210. 2210-2211. 2211-2212. 2212-2213. 2213-2214. 2214-2215. 2215-2216. 2216-2217. 2217-2218. 2218-2219. 2219-2220. 2220-2221. 2221-2222. 2222-2223. 2223-2224. 2224-2225. 2225-2226. 2226-2227. 2227-2228. 2228-2229. 2229-2230. 2230-2231. 2231-2232. 2232-2233. 2233-2234. 2234-2235. 2235-2236. 2236-2237. 2237-2238. 2238-2239. 2239-2240. 2240-2241. 2241-2242. 2242-2243. 2243-2244. 2244-2245. 2245-2246. 2246-2247. 2247-2248. 2248-2249. 2249-2250. 2250-2251. 2251-2252. 2252-2253. 2253-2254. 2254-2255. 2255-2256. 2256-2257. 2257-2258. 2258-2259. 2259-2260. 2260-2261. 2261-2262. 2262-2263. 2263-2264. 2264-2265. 2265-2266. 2266-2267. 2267-2268. 2268-2269. 2269-2270. 2270-2271. 2271-2272. 2272-2273. 2273-2274. 2274-2275. 2275-2276. 2276-2277. 2277-2278. 2278-2279. 2279-2280. 2280-2281. 2281-2282. 2282-2283. 2283-2284. 2284-2285. 2285-2286. 2286-2287. 2287-2288. 2288-2289. 2289-2290. 2290-2291. 2291-2292. 2292-2293. 2293-2294. 2294-2295. 2295-2296. 2296-2297. 2297-2298. 2298-2299. 2299-2300. 2300-2301. 2301-2302. 2302-2303. 2303-2304. 2304-2305. 2305-2306. 2306-2307. 2307-2308. 2308-2309.

40 μήνες φυλακή
40 μήνες φυλακή
40 μήνες φυλακή
40 μήνες φυλακή
40 μήνες φυλακή
40 μήνες φυλακή
40 μήνες φυλακή
ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΗΨΙΕΣ
40 μήνες φυλακή
ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ
40 μήνες φυλακή
40 μήνες φυλακή

[illegible]

77 χρόνων πολλοί θα φροντίζουν για την καλή του υ-
 γειά. Αλλά λέγεται Καθάρμας, είναι αναρχικός
 και καθώς βρέθηκε δόικα προφυλακισμένος
 με βάση τις Ψευδομαρτυρίες κάποιου
 που πήδε να γλυτώσει το τομάρι
 του, ξεκινάει απεργία πείνας
 από τις 11 του Οκτώβρη,
 ζητώντας -τι άλλο-
 τη δίκαιη ε-
 λευθερία
 του

ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΝ ΝΑ ΖΗΣΕΙ

το
ζήτημα
δεν είναι μό-
νο το κατά πόσο ο
καθένας κινδυνεύει να
βρεθεί κατηγορούμενος με
τον ίδιο τρόπο, αλλά και το πόσο νε-
κρο σώζοι χρειάζονται για να συγκαλυ-
φθούν οι ζωντανές εννοχές, σ' αυτή
την πόλη...

ΧΩΡΙΣ (ΠΟΛΛΑ) ΛΟΓΙΑ
ΧΩΡΙΣ (ΑΛΛΑ) ΛΟΓΙΑ

Χωρίς άλλα λόγια: ένα οκτασέλιδο και μία αφίσσα για το "πολυτεχνείο '95" και μία αφίσσα για την απεργία πείνας του Κ. Καλαρέμα.
Χωρίς πολλά λόγια: επειδή είναι κουραστικό να επαναλαμβάνουμε τα ίδια πράγματα. Όσοι καταλαβαίνουν, καταλαβαίνουν. Όσοι δεν καταλαβαίνουν, ας μας ρωτήσουν.
Ή ας μας αγνοήσουν.

Ο ΕΠΌΜΕΝΟΣ Ο ΓΥΡΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΕΛΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΥΠΟΘΗΚΕΣ

ήταν αρχή φθινόπωρου, εκείνη τη χρονιά όμως κράταγε ο καιρός, άμα τάχες τσούξει και λίγο το βράδυ κοιμόσουνά άνετα έξω, πάντως σε εκείνη τη φάση σερνόμαστε για κάμπο-
σες νύχτες μέσα στις καλαμιές, χιλιάδες κόσμος, τώρα δεν αξίζουν οι λεπτομέρειες, το θέμα είναι πως φτάσαμε χωρίς να μας καταλάβει κανείς ένα ντου δρόμο από τα τείχη, κάτι πε-
ριπόλα που πέσανε επάνω μας τα πνίξαμε στους βάλτους χωρίς ν' ακουστεί καζ, οι ρωμαίοι κοιμόντουσαν τον ύπνο του αστεριζι, κι' έτσι μέσα σχτόβρη νομίζω, θα πρέπει να ήταν 435,
και 435 είπε ο μαστρο Γιζέριχος στον ιστορικό να γράψει, λοιπόν νάμαστε μπροστά στη Καρχηδόνα, και σαν αέρας μπουνκάρουμε, το τί έγινε το φαντάζεσαι, δεν έμεινε κολιμηθρο-
ξύλο ρωμαϊκό

ωραία ήτανε και μετά, κάθε άνοιξη, με το που ζέσταινε κάπως ο καιρός και σήκωνε μπανάκια, ξεκινάγαμε όλοι οι μουρλοί, όλοι οι βαρεμένοι, σκαρφαλώναμε πατείς με πατώ σε
στα πλεούμενα, τώρα τί να σου πώ; σα σφιγγοφωλιές με κουπιά είμαστε, κι' όπου βλέπαμε καπνό, μα σε μεγάλη στεριά ήταν μα σε νησί, ωωωωω! πάρτους κάτω, αυτό τώρα δε μπο-
ρείς να το πεις και πόλεμο, εντάξει; σα να βγαίνεις βόλτα στα μαγαζιά ήτανε, οπότε μετά από λίγο όπου και να φτάναμε είχε πάει η φήμη μας πριν, πως μας αρέσει το ωραϊόν και το
εκτιμάμε, κανέννας δεν μας κουνιόταν, περιμενάνε καρτερικά να τελειώσουμε, αυτό είναι το καλό άμα έχεις φτάσει το σωστό όνομα στη πίστωση

τώρα αυτό το βιολί πρέπει να κράτησε καμιά εικοσαριά χρόνια, όλο θάλασσα θάλασσα, είχαμε αρχίσει να ψιλοβαριόμαστε, άσε που συνέχεια πλακωνόμαστε στις μοιρασιές, ο-
πότε ένα ωραίο πρωί κατά το 455 νάσου κάτι χλωμοί κυριλέ αγγελιοφόροι, να τους φάω; όχι, άσε να δούμε τί σκατά θέλουνε, ήτανε από την μαντάμ Ευδοξία οι τρεχάμενοι, που είχε
χάσει τον συζυγο και μετά τον θρόνο στη Ρώμη, και τί μας ενδιαφέρουν τα οικογενειακά σας, με το παρόν; να η μαντάμ Ευδοξία ρωτάει αν θα σας ενδιέφερε να κάνετε καμιά βολ-
τίτσα από Ρώμη μεριά να αποκαταστήσετε την τάξη και την ομαλότητα, α! μα τί λέτε άρχισε να χοροπηδάει ο μαστρο Γιζέριχος, για την δόνα Ευδοξία και στο φεγγάρι πηγαίνουμε,
μάγκες πάμε πρωτεύουσα που έχει και το καλό τον κόσμο, βεβαίως βεβαίως να ρθειτε αποχαίρετσαν οι αγγελιοφόροι, κι' αμα κάτσετε στο παλάτι γιατί να φύγετε; πού να τρέχετε
τώρα; καλά θα δούμε

α! πολύ ωραία και πολύ φίνε, αυτές είναι οι σωστές οι δουλιές, το τί πανηγύρι ξεκίνησε δε περιγράφεται, πέντε μέρες και πέντε νύχτες ξεφτιλιστήκαμε εντελώς, δεν πας κάθε μέ-
ρα στη πρωτεύουσα, ώρε μεγαλεία, ώρε δόξες, οπότε στο τέλος ο μαστροΓιζέριχος τα παίρνει στο κρανίο, τραβάει μιά ποτοαπαγόρευση ξεγυρισμένη, μας μαζεύει όλα τα λιώματα,
καλά ρε βανδαλάκες είσαστε; νομίζετε πως θα πάμε εκδρομή; ούστ παλιοκαραγκιζήδες, πληθείτε, ντυθείτε, αρματωθείτε και ξεκινάμε, για τσαμπουνά πάμε

τέλος πάντων μας ρίχνει στο φιλότιμο, να οι απειλές πως θα μας κρεμάσει άμα κάνουμε κακή εμφάνιση, να οι υποσχέσεις για ρομ και μπόνους, εντάξει αρχηγέ, θα παίξουμε το παι-
χνίδι που ξέρουμε, άντε πάλι στα σανίδια που είχαν αρχίσει να ψιλοσαπίζουν, θα εκουγχονίσουμε και το στόλο μας λέει ο αρχηγός, καλά να δούμε, κουπί μπαίνει, κουπί βγαίνει, ο-
πότε να που φτάνουμε στο έβγα του ποταμού, α, άλλο κλίμα εδώ πέρα, και βρώμα πολύ, μα καλά πως αντέχουμε έτσι; αλλά τώρα ποιός τους χέζει; όπου να πεις τρία έχουμε φτάσει
στη Ρώμη, ωραία φαίνεται από μακριά, κάτι λεγεώνες γίνονται λαγόνες, ε κοτούλες που πάτε ρε; α! δεν μου αρέσει καθόλου έτσι, δεν έχει πλάκα, τσάμπα το ξύρισμα δηλαδή, α, δεν
είσαστε καθόλου εντάξει, σαν σε κάτι κόμικς κάνετε, τέλος πάντων

και μπαίνουμε μάγκα μου μέσα, και τί να σου λέω, καμιά σχέση με όσα έχεις δει στη τηλεόραση, να το έχεις μπροστά στα πόδια σου, τί μπροστά; κάτω από τα πόδια σου, ε ρε μά-
να μου, δυό βδομάδες κάτσαμε αλλά τί βδομάδες; σα χρόνια μου φανήκανε, όσα φάγαμε, όσα ήπιαμε, και όσα ξηλώσαμε σ' αυτές τις δεκαπέντε μέρες δεν τα είχαμε κάνει σε δεκα-
πέντε χρόνια, α ρε πρωτεύουσα με τα ωραία σου

και πάνω που ετοιμαζόμαστε να τη κάνουμε σιγά σιγά στέλνει η μαντάμ Ευδοξία πάλι αγγελιοφόρους, μα γιατί δεν καθόσαστε λίγο παραπάνω; δεν θέλετε να κρατήσετε και το γκου-
βένο τώρα που γνωριστήκαμε κάπως καλύτερα; α, ο καπετάν Γιζέριχος ήταν πολύ κύριος με τις κυρίες, αλλά τη βαρέθηκε, για μαλάκες ψάχνετε μαντάμ; να παντρευτούμε ήρθαμε; ε-
μείς έτσι περάσαμε για ένα γειά, έχουμε και δουλιές, μα όχι αρχίζει εκείνη τα κλάματα και τα παρακαλέτά, θα πάρετε και το αρχηγείο στρατού, και τη γενική διεύθυνση αθλητισμού
και δημοσίων έργων, και το υπουργείο πολιτισμού, και ότι άλλο τραβάει η καρδιά σας, αλλά μην μας παρατάτε τώρα, όχι ευχαριστούμε πολύ της το ξεκόβει ο αρχηγός, και πολύ κα-
λά έπραξε, γιατί τώρα τί τις θέλουμε εμείς τις ευθύνες της αυτοκρατορίας; ε; αυτά είναι για τους γιάνηδες, δεν γίνεται τώρα να αρχίσουμε να βάζουμε φόρους και να κάνουμε υ-
πουργικά συμβούλια, άσε δε που οι ρωμαίοι είναι πολύ φλόροι ρε παιδάκι μου, δυό βδομάδες κάτσαμε εκεί κι' όλο στο αχ! μας ψιλοκαταστρέφεται ήτανε, αυτό φυσικά δεν ίσχυε για
τις ρωμαίες, να εξηγούμαστε, άρα πολύ καλά έκανε ο αρχηγός και απάντησε ευγενικά δεν, τώρα αν θέλετε να μας ακολουθήσετε εσείς στα μέρη μας no problem πέταξε ο μεγάλος
που έκοβε το μάτι του, γιατί έτσι που είμαστε φορτωμένοι χρειάζονταν και χέρια για το κουβάλημα, και α ρε αρχηγέ, νάσου η μαντάμ η βασίλισσα μετά των θυγατρών της, νάσου
και μερικές χιλιάδες ακόμα πόπολο μαζί μας, στο περιπέτεια και καλά, για τους οποίους είμαι σίγουρος κάποτε θα γραφτεί πως ήταν αιχμάλωτοι, ενώ οι άνθρωποι θέλανε να ζήσου-
νε στην εξοχή, στον καθαρό αέρα

τώρα εμείς φταίμε που τρώγοντας έρχεται η όρεξη; δηλαδή άμα έχεις πατήσει τη Ρώμη που είναι μία και μοναδική, τί να σου κάνουμε μετά τα χοριουδάκια; ε; να μη βάλεις στο μά-
τι και την άλλη, τη νέα Ρώμη; λέω γι' αυτούς τους ανατολικούς, τους βυζαντινούς, πως τους λένε τους κερατάδες

φτιάχνουμε λοιπόν καλύτερες σκάφες και αμολιόμαστε στη πιό κοντινή χερσόνησό τους, φάγαμε κάτι στραπάτσα, τους πήραμε κάτι καλά ντου, αλλά ρε παιδάκι μου σκέτη πέτρα
που να πάρει ο διάολος, καλά δε πήγαμε για καταναγκαστικά έργα, στραβώσανε όμως, ρε μαλάκες τιμή σας και καμιά σας που σας τα παίρνουμε εμείς και όχι τίποτα άλλοι τζούφι-
οι, τίποτα αυτοί, εκεί στη παρεξήγηση, οπότε ξεκινάνε -άκουσον άκουσον- με 1113 πλοία, όπα ρε μάγκες, και έρχονται και παρκάρουν μπροστά στα μούτρα μας, με αναμένα τα κου-
πιά, σε ένα στυλ θα σας γαμήσουμε τώρα, τσού ρε λάκηδες, κάνει τη γυριστή ο γεροΓιζέριχος, τραβάει μιά μικρή καθυστέρηση να παγώσει το παιχνίδι, και τσας! βάζουμε μιά ωραία
βανδαλοφωτιά στο στόλο τους, από την μιά άκρη μέχρι την άλλη, πάρτε τα τέτοια μας μαλάκες που κουνιόσαστε, πάθανε μεγάλη νύλα στο εκτός έδρας οι βυζαντινοί, αυτό το 468 νο-
μίζω, να αυτό ήταν που τους φονάζαμε για χρόνια μετά "ω-ω-ω, ω-ω-ω, τί πακέτο ήταν αυτό, ω-ω-ω, ω-ω-ω, τέσσερα-εξηνταοχτώ" και το άλλο το ωραίο "το '68 ήταν η αρχή, σε λίγο
το βυζάντιο θα τρέχει να κρινφτεί", το 468 λοιπόν αυτά

αλλά ύστερα εμείς "δεν", κάτσανε φυσικά αυτοί στα αυγά τους, αλλά κάποια στιγμή πέθανε ο γεροΓιζέριχος, ο μάγκας και ο καραμπουζοκλής, και ξέρετε τώρα πώς γίνεται με αυ-
τές τις ιστορίες; οι διάδοχοί του ήτανε κάτι φονάρες με τα ντοκτορά τους, τα παφά τους και τα λιμέ τους, του στυλ να μην προκαλούμε, peace brothers, να φάμε αυτά που έχουμε μα-
ζέψει, κάναμε φυσικά κάτι ψιλοπεισιματάκια προς βυζάντιο μεριά, αλλά καμιά σχέση με τις παλιές καλές μέρες, από την άλλη αυτοί μας είχανε στο πρόσαιγκ, μιά από δω μιά από κεί,
τώρα άμα δεν έχεις φίλε καρδιά έχεις οτομήχι, κάθεται και κάνει διαπραγματεύσεις, από κεί που ήμασταν από πάνω γλυτοτρήσαμε σιγά σιγά από κάτω, φταίει και η γαμημένη η βα-
ρύτητα, άμα έχεις παραπάει κάθεται, αυτό έγινε και με μας, που στο τέλος βρεθήκαμε να κάνουμε τους μισθοφόρους στο βυζαντινό στρατό, κατάλαβες φίλε μου; με το παπαδαριό!
σκατά, εντελώς σκατά, και έτσι που εξελίχτηκε η ιστορία ούτε που το πήραν χαμπάρι οι περισσότεροι, μέχρι που διαλύθηκε το μαγαζί εντελώς

μόνο που σίγουρα έχουν μείνει ανοιχτοί λογαριασμοί, και ελπίζω κάποιοι απόγονοί μας, απόγονοι των βανδάλων να το πω έτσι, θα κάνουν κάποιο κοινάμντο, ανοιχτοί λογαριασμοί
λέω πρώτον με τις κοιφάδες τους ρωμαίους και όσους τους ακολουθήσαν, που εκείνη την έρημ την Καρχηδόνα την είχανε στο στομάχι δε ξέρω και εγώ μέχρι τότε, μπορεί και να μην
τους περάσει ποτέ, και δεύτερον με τους άλλους τους τσογλαράδες τους βυζαντινούς, που όσα δεν προλάβαιναν να κάνουν οι ρωμαίοι τα έκαναν αυτοί, αλλά καθόνα ολκής που το
παίζουν και ψιλοχονιάρηδες για το ξενέρωμα

ε, ρε, πιασέ η αγλάδα την ονρά ρεε!!

έκδοση σε περιορισμένα αντίτυπα * φθινόπωρο '96